

ΕΤΟΣ Δ'.

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, 15 Ἰανουαρίου 1872.

ΦΥΛΛ. ΙΖ'.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΓΥΨΗΛΑΝΤΗΣ

ΕΠΙΣΤΟΔΙΟΝ

ΤΗΣ ΒΙΕΝΝΑΙΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

ΥΠΟ

ΛΟΥΙΖΗΣ ΜΥΛΑΒΑΧ.

Τρεῖς ἤδη μῆνας συνεχῆς ἑορτὴ ἐτελεῖτο ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Αὐστριακῆς αὐτοκρατορίας. Καθ' ἑκάστην ἀπὸ πρωῆς πολλοὶ μεγαλοπρεπῶν ἀμαζῶν ἑκατοστύεις διέσχίζον τὰς ὁδοὺς μεταφέρονσαι τὰς ἐξ ἀδαμάντων, καλλονῆς καὶ νεότητος ἀπαστραπούσας Κυρίας εἰς τοὺς πολυαρίθμους πρωϊνοὺς χοροὺς, τὰ προγεύματα, τὰ γεύματα, τὰς reunions phantastiques, τὰ θεάματα καὶ λοιπὰς διασκεδάσεις.

Τρεῖς ἤδη μῆνας πᾶσα οἰκία ἐφεγγυόβλει τὴν νύκτα, αἱ ὁδοὶ ἀντήχουν ἀπὸ μουσικᾶς, ἐντὸς τῶν ὑπερηράνων μεγάρων ἐχώρευον, ἔδιδον θεατρικὰς παραστάσεις, ἤρωντο, ἤθον, ἐγέλων, ἐμυχανογράφουν ὡς ἐν παρέργῳ δὲ ἠγχολοῦντο ὀλίγον καὶ περὶ τὴν πολιτικὴν, ἐπεθεώρουν τὸν χάρτην τῆς Εὐρώπης, ἀπεφάσιζον περὶ τῆς τύχης τῶν λαῶν, καὶ ἀφαιροῦντες ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἡγεμόνος ὀλοκλήρους ἐπαρχίας, τὰς ἔδιδον κατ' ἀρέσκειαν εἰς ἄλλον.

Αἱ πρωϊναὶ τῶν διπλωματῶν ὄρασι ἀφαιροῦντο

εἰς τὴν πολιτικὴν κατ' αὐτὰς συνεδρίαζον καὶ συνεσκέπτοντο τὸν δὲ λοιπὸν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς χρόνον ἕκαστος παρεδίδοτο εἰς τὴν ἀπόλαυσιν, τὴν χαρὰν, τὰς ἑορτὰς, καὶ τὰς διασκεδάσεις. Ἐκαστος ἐφιλοτιμιετο ν' ἀνακτήσῃ τὸ ἀπολεσθὲν, καὶ μετὰ τῶσα ἔτη μεριμνῶν, φροντίδων, καὶ πολέμου, ἔσπευδε νὰ ἀπολαύσῃ τῶν ἀγαθῶν τῆς εἰρήνης.

Οἱ βασιλεῖς, αὐτοκράτορες, καὶ λοιποὶ ἡγεμόνες, οἵτινες ἐπὶ τσσαῦτα ἔτη ἦσαν ἡναγκασιμένοι νὰ βραδίζωσιν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Βοναπάρτου, ἤθελον τῶρα ν' ἀποζημιωθῶσι καὶ ἐχώρευον. Ὁ διδάσκαλός των, ὁ Ναπολεὼν, τοὺς ἠνάγκασε νὰ μάθωσι τῶσα ὀχλήρῃ μαθήματα, ὥστε ἤθελον τῶρα νὰ πανηγυρίσωσι τὰς διακοπὰς των ἐν εὐθυμίᾳ, φαιδρότητι, εὐφροσύνῃ καὶ χαρᾷ.

Καὶ μὴ δὲν εἶχον δίκαιον; Ὁ αὐστηρὸς διδάσκαλός των δὲν ἦτο πλέον παρὼν οἱ ἐστεμμένοι μαθηταὶ του καταβιάσαντες αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἑδρας τοῦ Κόσμου, τὸν ἐδίωξαν μακρὰν, τὸν ἐκλείσαν ἐντὸς φυλακῆς. Ὁ καιρὸς καθ' ὃν τρέμοντες καὶ μὲ κεκυρῖαν κεφαλὴν ἤκουον τὰς διαταγὰς του, παρῆλθεν ἀνεπιστρεπτεῖ. Πάντες οἱ τοῖς νῦν φαιδροὶ καὶ ἀμέριμοι ἡγεμόνες ἔφερον ἐπὶ τοῦ σώματός των τὰς οὐλὰς τῶν πληγῶν, τὰς ὁποίας τοῖς εἶχε προξενήσει τὸ βούνευρον τοῦ διδασκάλου ἀλλὰ λησμονήσαντες ἤδη τοὺς πόνους τῶν πληγῶν, ἐθεώρουν τὰς εὐ-

λὰς ὡς ἡρωϊκὰ κοσμήματα, ἀνθ' ὧν ἀπήτουν στεφάνους, ἐπαρχίας, καὶ λαούς.

Ναπολέον, ὁ σκληρὸς διδάσκαλος, ἦτο δεσποτικὴ ἐπὶ τῆς Ἑλλάδας, οἱ δὲ μαθηταὶ του, οἱ βασιλεῖς τῆς Εὐρώπης, ἐώρταζον τὴν ἐκ τῆς Σχολῆς ἀπολυσίντων ἐν Βιέννῃ, ἧτις συγκατηρίθμει ἤδη μεταξὺ τῶν κατοίκων τῆς δύο Αὐτοκράτορας, τοὺς βασιλεῖς τῆς Πρωσίας, Βαυαρίας καὶ Βυρτεμβέργης μετὰ τῶν διαδόχων αὐτῶν, τὸν Βασιλέα τῆς Δανίας, καὶ τὸ σμήνος τῶν γερμανῶν δουκῶν, ἐκλεκτῶν καὶ πριγκιπῶν, οἵτινες ἀπήτουν καὶ ἠλπίζον παρὰ τῆς Συνδιασκέψεως αὐξήσειν χωρῶν καὶ ὑπηκόων.

Πᾶσαι αἱ σπουδαῖαι ἐνασχολήσεις, αἱ συζητήσεις, καὶ αἱ ἐγωϊστικαὶ ἀπαιτήσεις ἐλησμονοῦντο ἅμα ἐκενοῦτο ἢ αἴθουσα τῶν Συνδιασκέψεων, ἅμα ἦχει ἡ ὥρα τῶν ἐπισκέψεων, τῶν περιπάτων, τῶν ἵπποδρομιῶν, τῶν παγοδρομιῶν καὶ τῶν προγευμάτων. Ἀπὸ τῆς ὥρας ταύτης ἡ Βιέννη, ἧτις ἄχρι τοῦδε ἐφάνετο κοιμημένη ἢ ῥεμβάζουσα, ἐλάμβανε μορφήν χαρίεσσαν, ὡμοίαζε πρὸς ὕμνην ἐστολισμένην. Αἱ ὑπὸ τῆς Συνδιασκέψεως προσελκυθεῖσαι χιλιάδες τῶν ξένων ἐνούμεναι μετὰ τῶν τριακοσίων χιλιάδων κατοίκων, ἐπλημμύρουν τὰς πλατείας, τὰς ὁδοὺς, τὰ θέατρα, τὰ ὄδεια, τὸ Πράτερ καὶ τὸν Augarten.

Ἀφ' οὗ ἐπὶ τρεῖς μῆνας οἱ ἔχοντες εἰς χεῖρας τὴν τύχην τῶν λαῶν ἐχόρευσαν, ἐγέλασαν, ἐπαίξαν, ἐψαλον, ἠράσθησαν, ἐβαρύνθησαν πλέον, ἐκορέσθησαν, καὶ ἐγένετο ἐπαισθητὴ ἡ ἀνάγκη τῆς ἐφευρέσεως ἄλλου διασκεδάσεως εἶδους. Ἡ τερπνοτέρα διασκέδασις ἐπιφέρει κόρον συνεχῶς ἐπαναλαμβανομένη. Ἡ ὠραιότερα τοῦ ἐρωτικοῦ Μαιου ἡμέρα γίνεται διπλάσιως ὠραιότερα, ὅταν ἐπὶ στιγμὰς τινὰς νέφη καλύψωσι τὸν οὐρανόν, ὅταν ἡ καταιγὶς δεῖξῃ ἐπὶ δευτερόλεπτά τινα τὴν ἀπειλητικὴν μορφήν τῆς.

Εἰς τὸν ἀντιπρόσωπον Λουδοβίκου τοῦ δεκάτου ὀγδόου, τὸν πολύμητιν Ταλεῦράνδον ἐπεφυλάσσετο ἡ εὐτυχία νὰ παρασκευάσῃ ποικιλίαν τινὰ, καλύψας ἐπ' ὀλίγον τὸν καθαρὸν τῆς Συνδιασκέψεως οὐρανὸν μὲ μαῦρα νέφη.

Ἡ 21 Ἰανουαρίου εἶναι, ὡς γνωστὸν, ἡ ἡμέρα τοῦ θανάτου τοῦ ἀτυχοῦς Λουδοβίκου δεκάτου ἔκτου. Ὁ Ταλεῦράνδος ὑπηρετήσας ἐπὶ τόσα ἔτη τὸ τέκνον τῆς ἐπαναστάσεως, τὸν Βοναπάρτην, εἶχε λησμονήσει τὴν θλιβεράν ταύτην ἡμέραν τῶρα δὲ, ὅτε ὁ μὲν Ναπολεὼν ἦν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδας, Λουδοβίκος δ' ὁ δέκατος ὄγ-

δοὺς ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Γαλλίας, τὴν ἐνθυμήθη, φαίνεται, καὶ πρὸ μνηῶν ἤδη ἤρχισε τὰς διὰ τὸ μνημόσυνον προετοιμασίας.

Τὴν παραμονὴν τῆς ἐπισήμου ταύτης ἡμέρας ἐντυπα προσκλητήρια τὴν ὑπογραφήν τοῦ Ταλεῦράνδου φέροντα, ἀπεστάλησαν εἰς πάντας τοὺς βασιλεῖς, ἡγεμόνας, πριγκίπας, στρατηγούς, πρέσβεις καὶ λοιπὰς ἐπισημότητας. Τὸ μνημόσυνον ἐμελλε νὰ τελεσθῇ περὶ τὴν ἐνδεκάτην τῆς ἐπαύριον ὥραν ἐν τῷ περικαλλεῖ ναφ τοῦ Ἁγίου Στεφάνου.

Οἱ πάντες ἐφιλοτιμήθησαν, ὡς εἰκός, νὰ τιμήσωσι τὴν πενήμιον ταύτην τελετὴν αὐτοπροσώπως. Αἱ κυραὶ ἐθεώρησαν τὴν περίστασιν ταύτην ὡς κατάλληλον εὐκαιρίαν ὅπως ἐμφανισθῶσι τέλος εἰς τὰ ἀντικείμενα τῶν ἐρωτῶν τῶν καὶ ὑπὸ στολὴν ἀλλοίαν τῆς συνήθους. Ἀπὸ τῆς μεσημβρίας τῆς παραμονῆς ἤδη ἤρξαντο σπουδαίως σκεπτόμεναι ποῖαν ἐκφρασὴν νὰ δώσωσιν εἰς τὰ πρόσωπά των, πόσα δάκρυα νὰ χύσωσι, πῶς νὰ κλίνωσι τὰ γόνατα, πῶς νὰ σταυρώσωσιν ἐπὶ τὸ ἐρασιμώτερον τὰς χεῖρας κτλ, καὶ ἔχαιρον καθ' ὑπερβολὴν διότι ἐπαρουσιάσθη τέλος περίστασις, καθ' ἣν ἠδύναντο ἀντὶ τῶν λευκῶν, διαφανῶν καὶ ἐκτετραχηλισμένων ἐνδυμάτων των, νὰ φορέσωσι μελανὰ, κλειστά, καὶ ποδήρη, καὶ νὰ καλύψωσι τὰς ὠραίας κεφαλὰς των ἀντὶ στεφάνων ἐκ ῥόδων, καμελιῶν καὶ ἀδαμάντων, μὲ κατὰμέλανα κρήδεμνα. Οἱ Κύριοι ἔχαιρον ἐπίσης πολὺ, διότι διὰ τῆς παρουσίας των θὰ ἐγίνοντο καταφανεῖς αἱ πρὸς Λουδοβίκον τὸν III συμπάθειαι καὶ αἱ πρὸς τὸν ἐκθρονισθέντα λέοντα ἀντιπάθειαι των.

Ὅθεν ἀπὸ πρωΐας τὰ ὀχήματα τῶν δουκῶν, πριγκιπῶν, βαρόνων, μαρκισίων, στρατηγῶν, πρέσβεων, ἡλαυνον πρὸς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Στεφάνου· ἄπειρον δὲ πλῆθος λαοῦ κατεῖχε τὴν πλατεῖαν, τὰ παραθύρα τῶν οἰκιῶν, καὶ τὰς παρακειμένους ὁδοὺς ὅπως ἴδωσι τοὺς δυνατοὺς τῆς γῆς ἐρχομένους εἰς τὸν ναόν, ἵνα ἰκετεύσωσι τὸν Θεὸν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀτυχοῦς ἀδελφοῦ των.

Περὶ τὴν ἐνδεκάτην τῆς πρωΐας ὥραν, ἀφ' οὗ οἱ πρέσβεις, οἱ πασσασημοφόροι, αἱ κυραὶ καὶ οἱ μικροσκοπικοὶ τῆς Γερμανίας δούκες καὶ πριγκίπες κατέλαβον τὰς ὠρισμένας αὐτοῖς θέσεις, ὁ ἦχος τῶν κωδῶνων, ὁ σμερδαλέος τῶν τηλεβόλων κόναβος, καὶ ἡ ἐμφάνισις τῆς ἐξ εὐγενῶν οὐγγρικῆς φρουρᾶς ἀνήγγειλαν τὴν προσέγγισιν

τῶν βασιλέων καὶ αὐτοκρατῶν. Πάντες οἱ πρέσβεις, οἱ ὑπουργοὶ, οἱ πριγκίπες ἠγέρθησαν. Οὐδεὶς ἐβλεπε πλέον πρὸς τὸ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ναοῦ ὑψηλὸν καὶ μεγαλοπρεπὲς ἱκρίωμα, τὸ ἰδρυθὲν εἰς μνημόσυνον τοῦ ἀποκεφαλισθέντος βασιλικοῦ ζεύγους· πάντων τὰ βλέμματα ἐστράφησαν πρὸς τοὺς ζῶντας. τοὺς αὐτοκράτορας καὶ βασιλεῖς, οἵτινες κάτω νεύοντες καὶ ἀσκεπεῖς εἰσῆρχοντο εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ὑψίστου.

Πρῶτος εἰσῆλθεν ὁ Αὐτοκράτωρ Φραγκίσκος ὁ ἀνεψιὸς τῆς δυστυχῆς Ἀντωνέτας καὶ πενήθερος τοῦ Ναπολέοντος· μετ' αὐτὸν ὁ Αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος πρὸς τὰ δεξιὰ ἔχων τὸν βασιλέα τῆς Πρωσίας· τρίτοι εἰσῆλθον οἱ βασιλεῖς τῆς Βαυαρίας καὶ Βυρτεμβέργης, οἱ δύο ἐλέφ Βοναπάρτου βασιλεῖς, οἵτινες κατεῖχον μὲν τοὺς παρὰ τοῦ Ναπολέοντος δωρηθέντας θρόνους, ἀλλ' ἐμίσουν τὸν δωρητὴν, καὶ μετ' αὐτοὺς ἡ Αὐτοκράτειρα τῆς Ρωσίας μετὰ τῶν μεγάλων Δουκισσῶν Αἰκατερίνης καὶ Μαρίας, καὶ τελευταῖον οἱ σύζυγοι τῶν βασιλέων, ἡγεμόνων, καὶ πρεσβευτῶν. Σύμπασα ἡ Εὐρώπη ἀντεπροσωπεύετο ἐν τῇ πενήμιφ ἐκείνῃ ἱεροτελεστίᾳ· σύμπασα ἡ Εὐρώπη ἐπένευ, ἡ κάλλιον ἐφάνετο ὅτι ἐπένευ ἀναμνησκομένη τοῦ θανάτου τοῦ Λουδοβίκου καὶ τῆς Ἀντωνέτας.

Οἱ Αὐτοκράτορες καὶ βασιλεῖς ἐγονυπέτησαν περὶ τοῦ ἱκρίωματος· ὁ δὲ ὀγδοηκοντῶντης Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Βιέννης πριγκίπῃ Ὁσβαρτ ἐτέλεσε τὴν θείαν μυσταγωγίαν, μεθ' ἣν ὁ ἱεροκήρυξ Ζάιγγελιν ἀναβὰς ἐπὶ τοῦ ἄμβωνος ἡ ἔατο ν' ἀπαγγέλλῃ γαλλιστὶ τὸν ἐπιμνημόσυνον λόγον. Ἐκαστος ἠκροάσθη τῶν πομπῶν του φράσεων μετὰ προσοχῆς, καθ' ὅσον ἀπὸ τῆς χθὲς ἐκυκλοφόρει ἡ φήμη ὅτι ὁ ἐκφωνηθῆσόμενος λόγος δὲν ἦτο ἔργον τοῦ ὀσίου Ζαίγγελιν, ἀλλὰ τοῦ πριγκίπης Ταλεῦράνδου. Καὶ ὄντως ὁ λόγος ἐκείνος ἦν διπλωματικὸν ἀριστοῦργημα ἀντάξιον τοῦ συντάξαντος, ὅστις εἰσελθὼν εἰς τὸ πολιτικὸν στάδιον ὡς ἄσημος ἀββάς, ὑψώθη εἰς τ' ἀνώτατα ἀξιώματα διὰ τῆς ἐπαναστάσεως καὶ τῆς εὐνοίας τοῦ Βοναπάρτου.

Κύριος τοῦ λόγου, ἡ κάλλιον τοῦ συντάξαντος αὐτὸν, σκοπὸς ἦτο ν' ἀναπτύξῃ ἐνώπιον τῶν βασιλέων καὶ ἡγεμόνων τὸ μεγαλεῖον τῆς παναρχαίου βασιλικῆς οἰκογενείας τῆς Γαλλίας, ἧτις μ' ὅλας τὰς καταδρομὰς καὶ τὰς ἐπαναστάσεις ἐβασίλευε πάλιν ἐπαξίως τοῦ εὐγενοῦς τῶν Γαλατῶν ἔθνους. Ὁ Θεὸς ὑψοῖ καὶ ταπεινοῖ θρόνους, ἔλεγεν ὁ Ζαίγγελιν, ἀλλὰ τὸ δι-

καιον ἐξέρχεται τοῦ τάφου τοῦ Λουδοβίκου καὶ τῆς Ἀντωνέτας· τὸ δίκαιον κατακρημνίζει τοὺς ἀδίκως καθήμενους ἐπὶ θρόνων. Ἰκανὰ πρόσωπα ἐσκυθρόωσαν, καὶ ἰκανὰ πάλιν ἐφαιδρύνθησαν μετὰ τοὺς λόγους τούτους τοῦ ἱεροκήρυκος, διότι ἐγνώριζον καλῶς ὅτι ἦσαν λόγοι τοῦ Ταλεῦράνδου, τοῦ μεγάλου ἐκείνου διπλωμάτου, ὅστις μετὰ τοῦ πριγκίπης Μέττερνιχ ἤρχε τῶν Συνδιασκέψεων, καὶ διήθυνε κατὰ τὸ δοκοῦν τὰς συζητήσεις.

«Τὸ δίκαιον κατακρημνίζει τοὺς ἀδίκως καθήμενους ἐπὶ θρόνων» ἐπανελάβον ἡρέμα πλὴν φαιδροὶ οἱ Πολωνοὶ πριγκίπες, οἱ σπεύσαντες εἰς τὴν Συνδιάσκεψιν, ὅπως ἐπιτύχωσι παρ' αὐτῆς τὴν παλινόρθωσιν τῆς Πολωνίας.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐπαρηγόρησαν τοὺς ἀπεσταλμένους τῆς Γενούης, οἵτινες ἠλπίζον τὴν παλινόρθωσιν τῆς Δημοκρατίας των. Τοὺς λόγους τούτους ἀκούσαντες ἐφαιδρύνθησαν οἱ ἀπεσταλμένοι τῆς ἀρχαίας Βουρβωνικῆς οἰκογενείας τῆς Νεαπόλεως, οἱ ὀφθαλμοὶ των ἐξήστραψαν, ἐνῶ οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ Ἰωακείμ Μουράτ ἐσκυθρόωσαν.

«Τὸ δίκαιον κατακρημνίζει τοὺς ἀδίκως καθήμενους ἐπὶ θρόνων» ἐπανελάβε καὶ νέος τις μονόχειρ στρατηγὸς καθήμενος μεταξὺ τῶν ἐπισήμων Ῥώσων. «Ναὶ τὸ δίκαιον κρημνίζει τοὺς ἀρπαγὰς τῶν θρόνων», καὶ αὐτὸς ἐπεθύμει νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ ῥητὸν τοῦτο· ἠλπίζεν ἀπ' αὐτοῦ· αἱ ὀλίγαι ἐκεῖναι λέξεις ἦσαν ὁ φωτεινὸς ἀστὴρ καὶ ἡ παρηγορία τῆς ζωῆς του· ἡ πλήρωσις τοῦ ῥητοῦ ἐκείνου ἦτο τὸ ἰδανικὸν τῆς εὐγενοῦς καρδίας του, ἡ μόνη του εὐχὴ. . . . Διὰ τοῦτο τὸ ὠραῖον τοῦ πρόσωπον ἀπῆστραψεν ὑπὸ χαρᾶς, οἱ μεγάλοι καὶ ἀγνοὶ ὡς δεκαπενταετοῦς παρθένο ὀφθαλμοὶ του ἐστράφησαν πρὸς τὸν οὐρανόν, τὸ εὐγενὲς καὶ ὠραῖον τοῦ στόμα ἐψιθύρισε τὴν ἐξῆς προσευχήν.

«Παναγάθε! ὁ βοηθῶν τοὺς λαοὺς ἐν ἀνάγκαις, ὁ ἐλεῶν τοὺς δυστυχούντας, ὁ παραμυθῶν τοὺς κοπιῶντας καὶ ταλαιπωρουμένους, κίνησον εἰς συμπάθειαν τὰς καρδίας τῶν ἰσχυρῶν τῆς Γῆς διὰ τὴν ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς δουλείας στενάζουσαν πατρίδα μου. Ἀξιώσον με, ποιητὰ τοῦ παντός, ν' ἀγωνισθῶ ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν ἀδελφῶν μου νὰ τοὺς ἐλευθερώσω τῶν βαρβάρων τυράννων των».

Οὕτως ἤρξαντο τὰ χεῖλη του, οὕτως ἰκέτευσεν ἡ εὐγενὴς του καρδιά· ὁ δὲ νοῦς του, οἱ διαλογισμοὶ του ἐμακρύνθησαν τῆς πενήμιου

ἐκείνης σκηνῆς, τοῦ μελανοσκεποῦς ἰκρίωματος, τῶν γονυκλινῶν μεγαλειότητων, καὶ ἐπλανῶντο ἐπὶ τῆς πεφλημένης αὐτῷ Γῆς, τῆς πατρίδος του, τῆς δεδουλωμένης Ἑλλάδος. Ἀνεμνήσθη πῶσα δεινά ὑπέφερον οἱ ἀδελφοί του, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐπληρώθησαν δακρύων, ἡ καρδιά του δύσθυμια. «Θεέ μου! δός μοι δύναμιν, ἐνίσχυσόν με νὰ ἐλευθερώσω τὴν πατρίδα μου, δός νὰ ἐπιτύχωσι τὰ σχέδιά μου, νὰ νικήσωμεν τοὺς τυράννους μας, ὁ ἱερός ἀγὼν μας νὰ εὖρη βοηθούς ἐν τοῖς ἰσχυροῖς τῆς Γῆς».

Αὗται ἦσαν αἱ προσευχαὶ τῆς καρδίας του· ταύτας ἐψιθύρισε νὰ πρέμοντα χεῖλη του. Ἐνθουσιασμός καὶ θλίψις ἐξεφράζετο ἐπὶ τοῦ ὠραίου προσώπου του. Μὴ ὑποπτευόμενος δὲ ὅτι ἕκαστος ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ τοὺς διακλογισμούς του, ἀφέθη ὅπως εἰς τὰς ὄνειροπολήσεις του, εἰς τοὺς ῥεμβασμούς του, χωρὶς ν' ἀκούῃ οὐδένα ἐκ τῶν λόγων τοῦ ἱεροκήρυκος.

Ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ὅμως χοροῦ ἔνθα ἐκάθητο ἡ Αὐτοκράτειρα τῆς Ῥωσσίας μετὰ τῆς ἐκ πριγκιπισσῶν καὶ δουκισσῶν συνοδείας τῆς, ἱκανοὶ ὀφθαλμοὶ ἐστηρίζοντο περιπαθῶς ἐπὶ τοῦ ἠλλοιωμένου καὶ ὠχροῦ τοῦ Ἑλλήνου προσώπου. Καὶ αὐτὴ ἡ μεγάλη δούκισσα Αἰκατερίνη παρατηρήσασα αὐτὸν ἔκυψε πρὸς τὴν Αὐτοκράτειραν Ἐλισάβετ καὶ ἐψιθύρισε. «Ἰδὲ ἐκεῖ κάτω τὸν Ὑψηλάντην, κλαίει!»

Ἡ αἰτία τῶν δακρύων του εἶναι ἱερὰ, ἀπῆντησεν ἡ Ἐλισάβετ, κλαίει διὰ τὴν πατρίδα του.

Ὅπισθεν τῆς Αὐτοκράτειρας, δύο μεγάλοι μέλανες ὀφθαλμοὶ ἠτένιζον διηλεκτῶς τὸν κλαίοντα στρατάρχη. Ἦσαν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς πριγκιπέσσης Ἑλένης Σουβαρόφ ἐκ παίδων φίλης τοῦ Ὑψηλάντου. Πόσον εἶναι ὠραῖος! ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν, πόσον εὐγενὴς εἶναι ἡ φυσιογνωμία του, πόσον ἱερὰ ἡ ἐπὶ τοῦ ὠχροῦ προσώπου ἀπεικονιζομένη θλίψις. Ὡ Ἀλέξανδρε! ἀν ἤξευρες πόσον σὲ ἀγαπῶ. Τὰ χεῖλη μου οὐδέποτε σοὶ τὸ ὠμολόγησαν, ἀλλὰ σὺ ἔπρεπε νὰ τὸ γνωρίζῃς, ἔπρεπε νὰ τὸ ἀναγνώσῃς ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν μου. Σὺ ὅμως δὲν θέλεις νὰ γνωρίσῃς ἔρωτα γυναὶ κός, ὦ ἀξίεραστε νέε! οὐδόπως σκέπτεσαι περὶ ἡμῶν, οὔτε μὰς βλέπεις ὅταν σὲ βλέπωμεν, διότι ἔχεις ἄλλην ἐρωμένην μυριάκις ὠραιότεραν ἡμῶν, τὴν Ἑλλάδα· εἰς μόνην αὐτὴν ἀνήκει ἡ καρδιά σου, ὁ ἔρωσ σου, αἱ εὐχαὶ σου... εἰς αὐτὴν μόνην.

Ἄλλ' ἤδη ἡ περικαλλῆς Ἑλένη ἐταράχθη,

ἔφερε τὴν χεῖρα πρὸς τὴν καρδίαν, αἱ παρειαί της ἐγένοντο πορφυραῖ. Τί ἄραγε ἐπαθεν;

Ὁ Ὑψηλάντης στρέψας κατὰ τύχην, τὴν παρετήρησεν, οἱ ὀφθαλμοὶ των συννετήθησαν, καὶ τὴν ἐχαϊρέτησε μειδιάσας μελαγχολικῶς. Ἰδοὺ τὸ αἶτιον τῆς ταράχῃς τῆς Ἑλένης. Ἄλλ' ἐχαϊρέτησε πραγματικῶς ἐκείνην; Ἡ Ἑλένη γνωρίζουσα καλῶς ὅτι ὁ Ὑψηλάντης ἦν τὸ μῆλον τῆς ἐριδος τῶν γυναικῶν, ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς ὅλα τὰ μέρη, παρετήρησεν ὀπισθῆν της, καὶ ἐνόησε τὴν τρομερὰν δι' αὐτὴν ἀλήθειαν· πλησίον της πρὸς τὰ ὀπισθεν ὀλίγον ἐκάθητο ἡ ὠραία Ἑλληνίς ἡ Κυρία Ἄσχοβ· ἐκείνην εἶχε χαϊρετῆσαι ὁ Ὑψηλάντης, πρὸς τὴν Ἑλληνίδα ἐμειδιάσεν. Ἡ δυστυχὴς Ἑλένη ἐστέναξεν, ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους, ὡς εἰ προσήχετο, καὶ ἔκλαιεν· ἀλλ' οὐδεὶς παρετήρησε τὰ δάκρυά της.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ εἶχε τελειώσει ὁ λόγος, καὶ ἤδη ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ χοροῦ ἠκούετο τὸ «Ἄμωμοι ἐν ὀδοῦ», τὸ ὁποῖον ὁ περιφημὸς μουσικὸς Νοϊκομ εἶχε τονίσει ἐπίτηδες διὰ τὴν τελετὴν ταύτην. Τριακόσια μελωδικώταται νεανικαὶ φωναὶ ἀντήχουν ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν τοῦ Ἁγίου Στεφάνου θόλων· ὅταν δὲ ἠκούσθη τὸ «Ἀνάπαυσον ὁ Θεὸς τοὺς δούλους σου» συνοδευόμενον ὑπὸ τοῦ κυμβάλου, βαθεῖα συγκινήσεις ἀπεικονίσθη ἐπὶ τῶν προσώπων τῶν παρευρισκομένων. Ἡ μουσικὴ ἐξεγείρασα τὰς ψυχὰς ἀπὸ τὰ γῆινα, ἀπὸ τὴν ματαιότητα, τὰς ὕψωσε πρὸς τὴν αἰωνιότητα, πρὸς τὸ θεῖον· διὰ μιᾶς ὡς ἐκ συνθέκης οἱ αὐτοκράτορες, οἱ βασιλεῖς, οἱ πριγκιπες, οἱ δούκες, οἱ ὑπερήφανοι ἱππῶται, καὶ αἱ θελκτικαὶ κυραὶ ἐγονυπέτησαν, καὶ ὅταν ἐτελείωσε τὸ ἄσμα ἠκούοντο μόνον λυγμοὶ καὶ ψιθυρισμοὶ τῶν προσευχομένων.

Τοὺς λυγμούς καὶ τὰς προσευχὰς διέκοψε μετὰ τινα λεπτὰ ὁ κρότος τῶν τηλεβόλων καὶ ὁ ἦχος τῶν κωδῶνων, ἀναγγέλλοντες εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Βιέννης τὸ πέρας τῆς πενθίμου τελετῆς.

Ἀφ' οὗ ἡ Αὐτοκράτειρα τῆς Ῥωσσίας μετὰ τῶν μεγάλων δουκισσῶν, οἱ αὐτοκράτορες καὶ οἱ βασιλεῖς ἐξῆλθον, συνωθεῖτο τὸ πλῆθος τῶν προσκεκλημένων πρὸς τὴν θύραν τῆς ἐξόδου καὶ ἕκαστος μηδὲ ὅπως πλέον περὶ ἐθιμοτυπίας φροντίζων προσεπάθει συνωθῶν κυρίας καὶ κυρίους. πριγκιπας καὶ διπλωμάτας νὰ ἐξέλθῃ.

Ὁ Στρατηγὸς Ὑψηλάντης εὐρίσκετο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλῆθους, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ εὖρη

διέξοδον ἠκολούθει ἀτάραχος τὸ ἥρεμα προχωροῦν ῥεῦμα, τὸ διευθυνόμενον πρὸς τὴν μεσαίαν τοῦ Ἁγίου Στεφάνου πύλην. Ἐνόησε περὶ αὐτὸν ἡ συνωθῆσις κῆζάνετο, ἐνόησε μελανόπεπλος δέσποινα τὸν ἐπλησίαζεν, ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ βραχίονός του ἡ ἐσπίγγε τὴν χεῖρά του, ὡς ἂν ἤθελε νὰ εὖρη προστασίαν κατὰ τοῦ πλῆθους, ἕως οὐ εὐρίσκουσα τὴν κατάλληλον περίστασιν ἀπεμακρύνετο σιωπηλῶς ὡς καὶ ἐπλησίαζε· ἐκάστοτε δὲ ὁ Ὑψηλάντης ἤγειρε τὴν χεῖρα καὶ ἔθετε λευκὸν τι ἀντικείμενον ἐν τῷ θυλακίῳ τοῦ στήθους. Οὐχὶ μόνον δὲ γυναῖκες ἀλλὰ καὶ ἄνδρες ἐζήτουν νὰ τὸν πλησιάσωσι· τὸν ἠγγίζον, ὑπεκλίνοντο ἐνώπιόν του, τὸν ἠτένιζον, καὶ ἐψιθύριζον λόγους τινάς, τοὺς ὁποίους ὀλίγοι ἐκ τῶν λοιπῶν καὶ ἂν ἤκουον θὰ ἐνόησαν, διότι οἱ ψιθυρισμοὶ ἐγένοντο Ἑλληνιστοί.

«Χαῖρε βασιλεῦ τοῦ μέλλοντος» ἦσαν αἱ λέξεις ἐκείναι, ἐκάστοτε δὲ ὁ Ὑψηλάντης ἀπεκρίνετο «Χαίρετε υἱοὶ τῆς πατρίδος».

«Πότε θὰ ἤχησῃ ἡ ὥρα τοῦ ἀγῶνος καὶ τῆς ἐθνεγεραίας; ἠρώτων».

Ἐκεῖνος δὲ ἀπεκρίνετο «Ἐστὲ ἔτοιμοι καὶ περιμένετε· ὅσον οὐπω θὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα... θὰ σὰς κρᾶξω... περιμένετε».

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους, οἱ ἄνδρες ἀπεμακρύνοντο ἵνα ἀναγγείλωσιν εἰς τοὺς μεταξὺ τοῦ πλῆθους συμπατριώτας τοὺς λόγους τοῦ Ὑψηλάντου, πῶς τοὺς ἐχαϊρέτησεν ὁ βασιλεὺς τοῦ μέλλοντος, μειδίαμα δὲ εὐτυχίας ἐπέχετο ἐπὶ τῶν σοβαρῶν φυσιογνωμιῶν των.

Τελευταῖον ὁ Ὑψηλάντης φερόμενος ἀπὸ τὸ ῥεῦμα διέβη τὴν θύραν καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ ὑπαίθρον· σμῆνος μεγαλοπρεπῶν ὀχημάτων κατεῖχον τὸ πρὸ τῆς θύρας μέρος καὶ ἄπειροι χρυσόστολοι ὑπηρετοὶ ἀπήγγελλον μεγαλοσφώνως τὰ ὀνόματα τῶν κυρίων των, ὅπως πλησιάσωσι τὰ ὀχήματα.

Κάλλιον θὰ ἦνε νὰ ὑπάγω πεζὸς εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ὑψηλάντης, βλέπων ὅτι ἦτον ἀδύνατον νὰ ἔλθῃ τὸ ὄχημά του πρὸ τῆς θύρας, καὶ ἤτοιμάζετο νὰ διασχίσῃ τὸ πλῆθος τῶν οἰκοστόλων, ὅπως ἀνάζητήσῃ τὴν ἀμαξίαν του, ὅτε ἠσθάνθη χεῖρα ἀψάμενην τοῦ βραχίονος του καὶ ἤκουσε γυναικίαν φωνὴν προσέφρουσαν τὸ ὄνομά του. Στραφεὶς εἶδεν ὅτι μελανὰ ἐνδεδυμένη κυρία, τὸ πρόσωπον κρύπτουσα ὑπὸ διπλοῦν κρέπιον ἴστατο πρὸς τὰ δεξιὰ του, καὶ ἔλεγεν.

«Ἀλέξανδρε Ὑψηλάντη! μέλλων βασιλεῦ προστάτευσον τὴν θυγατέρα τῆς πατρίδος σου. ὁ

Ὑψηλάντης ὠχρίασε καὶ ἠτένισεν ἐκπληκτος τὴν γυναῖκα, ἥτις ἐγνωρίζε τὰς λέξεις, τὰς ὁποίας πρὸ ὀλίγου τῷ ἀπηύθυνον οἱ ἄνδρες ἐκείνοι.

Δὲν ἐνοῶ τὴν σημασίαν τῶν λόγων σας κυρία, εἶπε προσπαθῶν νὰ μειδιάσῃ με ἐξελάβετε βεβηλῶς ἀντ' ἄλλου με ὠνομάσατε μέλλοντα βασιλέα, ἐν ᾧ οὔτε υἱὸς βασιλέως εἶμαι, οὔτε ἐλπίδα ἔχω νὰ βασιλεύσω ποτέ· εἶμαι ἄπλοῦς στρατηγός, μὴ ἔχω καὶ δύο βραχίονας ὅπως ὑπερασπισθῆ κυρίαν! Ὁ ὑπολειπόμενος βραχίον, Ἀλέξανδρε, προστατεύει καλλίτερα ἀπὸ τοὺς δύο τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων, ἀπεκρίθη μετὰ συγκινήσεως ἡ κυρία. Ὁ ἀριστερός σου, ὅστις κείται ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης τοῦ Bautzen ἀποδεικνύει τρανώτατα ὅτι εἶσαι ἦρωσ... δαφνοστεφής ἦρωσ· διὰ τοῦτο ἔχω ἐμπιστοσύνην εἰς σὲ καὶ ζητῶ τὴν προστασίαν σου· ἐντὸς τοῦ πλῆθους ἔχασα τοὺς ὑπηρετάς μου, τὴν ἀμαξίαν μου. Προστατεύσον με ἦρος Ὑψηλάντη, ὀδηγησόν με διὰ τοῦ πλῆθους».

Τὸν βραχίονά σας, κυρία, εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος μειδιάσας· κατ' εὐτυχίαν ἰδοὺ ἡ ἀμαξία καὶ ὁ οἰκοστόλος μου· δύναμαι νὰ ἔχω τὴν εὐτυχίαν νὰ σὰς ὀδηγήσω ἐπὶ τοῦ ὀχήματός μου; Εὐχαριστῶς, ἀλλ' ὑπὸ ὄρους στρατηγέ· ἀναβαίνω ἐπὶ τῆς ἀμαξίας σας, συνδιαλεγόμεθα, μὴ ζητήσητε ὅμως νὰ ἀφαιρέσω τὴν καλύπτραν μου».

«Χρέος ἱππότητος εἶναι ὁ σεβασμὸς τῶν μυστικῶν μιᾶς κυρίας. Ἐ Ἰδάνοιτο ἐδῶ».

Ὁ ἀμαξηλάτης ἀκούσας τὴν φωνὴν τοῦ κυρίου του ἤλασε τὴν ἀμαξίαν ὀλίγον πρὸς τὴν θύραν, ὁ ἐπὶ τῶν ὀπισθεν τῆς ἀμαξίας ἰστάμενος οἰκοστόλος, ἐπήδησεν, ἦνοιξε τὴν θυρίδα, καὶ ὁ Ὑψηλάντης, βοηθήσας τὴν κυρίαν ν' ἀνάβῃ, ἀνέβη, καὶ αὐτὸς καὶ ἐκάθησεν ἀπέναντί της.

Ποῦ διατάττετε κυρία;

Τὸ κάλλιστον θὰ ἦτο εἰς Ἀθήνας ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως· ἀλλ' ἐπειδὴ δυστυχῶς εἴμεθα ἡ ναγκασμένοι νὰ μείνωμεν ἐπὶ τινα καιρὸν ἀκόμη ἐν Βιέννῃ, ἀς ὑπάγωμεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ χρυσοῦ ἀμνοῦ ἐν Λεοπολδστάττη.

Ὁ στρατηγὸς προέκυψε διὰ νὰ δώσῃ τὴν διαταγὴν εἰς τὸν ὑπηρετὴν, ἀλλ' ἀφ' οὗ ἐπρόφερε τὴν πρώτην λέξιν διεκόπη αἰφνης καὶ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ χαϊρετῆσῃ. Ἡ πριγκιπέσσα Ἑλένη Σουβαρόφ ἀκολουθουμένη ὑπὸ δύο οἰκοστόλων ἴστατο ὀλίγα βήματα μακρὰν, τὸν εθεώρησε καὶ τὸν ἐχαϊρέτησε κλίναςα περιλύπως τὴν κεφαλὴν.

Διπλοῦν αἰσθημα τρόμου καὶ αἰσχύνης ἐτάραξε τὴν καρδίαν τοῦ Ἀλεξάνδρου· ἐνόμισεν ὅτι ἔπρεπε νὰ καταβῆ καὶ γονυπετήσας ἐνώπιόν της νὰ τῆ εἶπη «Συγγνώμη! Ἐλένη, μὴ μὲ βλέπης τόσο περιλόπως· εἶμαι ἀθῶος· δὲν εἶμαι προδότης, ἢ μετ' ἐμοῦ ἐποχομένη μοι εἶναι ὅλος ἄγνωστος.

Ἄλλα πρὶν ἢ τελειώσῃ τὸν διαλογισμὸν τοῦτου τὴν Ἐλένη Σουβαρώφ παρῆλθε διευθυνομένη πρὸς τὸ ὄχημά της, καὶ ὁ Ὑψηλάντης ἀναπνεύσας ἔδωκε τὴν διαταγὴν εἰς τὸν ἀναμένοντα ὑπηρετήν.

Ἡ ἄμαξα ἐπροχώρει βραδέως διὰ τοῦ πλήθους· πάντες δὲ οἱ ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ ἰστάμενοι διαύθυνον ἐντὸς αὐτῆς τὰ περιεργὰ βλέμματά των, ἐνότιε δὲ ἠκούοντο φωναὶ αἰθῶν ὁ Ἕλληνας πρίγκηψ, ὁ στρατηγὸς Ὑψηλάντης, ζήτω· ζήτω ὁ ἀνδρεῖς Ἕλληνας.

«Βλέπετε βασιλεῦ μου, εἶπεν ἡ κυρία, ὁ λαὸς ζητωκραυγάζει ἡδὴ ὑπὲρ ἡμῶν, διότι αἱ δάφναι τῆς ἀνδρείας εἶναι μυριάκις ὠραιότεραι βασιλικῶν στεμμάτων.»

«Οὐχὶ ὅμως ὠραιότεραι τῶν μυρσινῶν, κυρία μου ἀπεκρίθη ὁ Ὑψηλάντης προσπαθῶν ν' ἀπαλλαγθῆ ἀπὸ τοῦ ἐπασχολοῦντος τὸ πνεῦμα του δαιλογισμοῦ. Μὴ ὀμιλῆτε περὶ δαφνῶν, κυρία, πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις μὲν μικρὸν φύλλον ἀπέκτησε καὶ τὸ ἔθαψε μὲ τὴν νεκρὰν χειρὰ του.»

Ἡ χεὶρ ὅμως αὐτῆ ἀπέθανε διὰ ξένους σκοποῦς, ὑπηρετοῦσα τὰ σχέδια τῶν ἐχθρῶν σου, ἀνέκραζεν ἔλθου ἡ κυρία. Ὡ Ἀλέξανδρε! ἐκεῖνοι διὰ τοὺς ὁποίους ἐπολέμησας διὰ τοὺς ὁποίους ἔχυσας τὸ αἷμά σου, ἦσαν ἄρα γε ἄζιοι τῆς θυσίας ταύτης; Πῶς σὲ ἀνταμείβουσι· πῶς δεικνύουσι τὴν εὐγνωμοσύνην των πρὸς τὸν ἥρωα, ὅστις ἔγεινε δι' αὐτοὺς μονόχειρ; Σοὶ ἔδωκαν παράσημα, σὲ ὠνόμασαν στρατηγόν. Τί εἶναι ὁ ποταπὸς τοῦ στρατηγοῦ τίτλος διὰ τὸν πρίγκηπα, τὸν ἔγγονον τῶν Κομνηνῶν; Ὑψηλάντη! εἶσαι ὁ κληρονόμος τοῦ ὠραιότερου θρόνου τῆς Ὑψηλίου, τοῦ θρόνου τῆς Ἑλλάδος. Ἐρώτησον τοὺς βασιλεῖς, τοὺς ὁποίους ὑπηρετήσας, τοὺς ἀλαζόνας αὐτοὺς ἡγεμόνας, τὰς ψυχρὰς αὐτὰς καρδίας, αἰτινες ἦλθον εἰς τὴν σύνοδον διὰ νὰ ἐπαιτήσωσι λαοὺς καὶ ἐπαρχίας, ἐρώτησον ἂν σὲ θεωρῶσιν ἄξιον, ἂν θέλωσι νὰ σὲ βοηθήσωσιν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ σου, τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Ἑλλάδος!! Τί θὰ σοὶ ἀποκριθῶσι; Ὁ αὐτὸς σοὶ χορηγήσωσιν ἄρα γε στρατοὺς ἢ

πλοῖα, θὰ μεσολαβήσωσι τοῦλάχιστον διὰ μόνων λόγων ὑπὲρ τῆς δυστυχοῦς Ἑλλάδος;»

«Δὲν τὸ γνωρίζω, κυρία, δὲν τοὺς ἠρώτησα ἀκόμη, ἀπεκρίθη ὁ Ὑψηλάντης. Πρὸς τὸ παρὸν ἔχουν τὰς ἰδίας των ἕκαστος ὑποθέσεις· ἀλλ' οὔτε ἐγὼ ἦλθον ἐνταῦθα, διὰ νὰ παρακαλέσω ὑπὲρ τῆς τυραννομένης πατρίδος μου· ἀνήκω εἰς τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Ἀυτοκράτορος Ἀλεξάνδρου καὶ εἶμαι νῦν ἐν Βιέννῃ μόνον διότι καὶ ὁ κύριός μου εἶναι.»

Ἦ Ἀλέξανδρε! ἀνέκραξε περίλυπος καὶ συνενώσασα πρὸς ἑαυτὴν τὰς χεῖράς της ἡ κυρία· δὲν ἔχεις ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμὲ, μὲ ἐκλαμβάνεις ὡς ἓν ἐκ τῶν ἀτίμων ἐκεῖνων πλασμάτων, τὰ ὁποῖα κατασκοπεύουσι τὰ σχέδιά σου, θέλουσι νὰ μάθωσι τὰ μυστικά σου διὰ νὰ τὰ εἰπωσιν πρὸς τοὺς ἐχθροὺς σου. Νομίζεις ὅτι εἶμαι κατάσκοπος! Ἄχ Ἀλέξανδρε πόσον λυποῦμαι διὰ τὴν περὶ ἐμοῦ ἰδέαν σου· ἀλλὰ σὲ συγχωρῶ, δὲν μὲ γνωρίζεις, δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῆς τὸ αἷτιον, ὅπερ μὲ παρεκίνησε νὰ σὲ ἀναζητήσω, νὰ σὲ πλησιάσω, νὰ σὲ ἀκολουθήσω· Ἀλέξανδρε! ἐπεθύμουν ἅπαξ νὰ σοὶ ὀμιλήσω ἄνευ ὀχληρῶν μαρτύρων, νὰ εἶμεθα μόνοι μας διὰ νὰ σοὶ εἶπω...

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ ἄμαξα εἰσῆλθεν εἰς τὴν στοᾶν τοῦ Ζενοδοχείου τοῦ Χρυσοῦ Ἄμνου· οἱ ὑπηρεταὶ ἔσπευσαν ν' ἀνοίξωσι τὴν θυρίδα· ὁ Ὑψηλάντης καταβάς προσέφερεν εἰς τὴν Κυρίαν τὴν χεῖρα ὅπως τὴν βοηθήσῃ νὰ καταβῆ. Εἶτα δὲ ἠρώτησε· «θὰ μοι ἐπιτραπῆ ἄρα γε, Κυρία ὅπως λάβω τὴν τιμὴν νὰ Σὰς συνοδύσω εἰς τὰ δωμάτιά Σας;

Αὕτη δὲ ἀνανεύσασα ἤρέμα. «Ἀδύνατον Στρατηγέ» ἐψιθύρυσεν· ἀλλ' εἶναι ἀνάγκη νὰ Σὰς ὀμιλήσω· θὰ ἔλθητε ὅταν σὰς κράξω;

Ὁ αὐτὸς ἔλθω.

Λόγον τιμῆς;

Λόγον τιμῆς.

Λοιπὸν ὑγιαίνετε Στρατηγέ. Ἀκόμη μίαν παράκλησιν θὰ Σὰς κάμω· ἀνάβητε ἀμέσως ἐπὶ τοῦ ὀχήματός Σας καὶ ὑπάγετε εἰς τὴν κατοικίαν Σας ἢ ἀλλαχοῦ, ἀρκεῖ μόνον νὰ φύγητε.

Ἡ παράκλησίς Σας εἶναι διαταγὴ δι' ἐμὲ, εἶπε γελῶν ὁ Ὑψηλάντης. Σὰς εὐχαριστῶ διότι μὲ προλαμβάνετε. Τώρα ἤθελον κι' ἐγὼ νὰ Σὰς παρακαλέσω ὅπως μοὶ ἐπιτρέψητε ν' ἀναχωρήσω, διότι βλέπω ὅτι ἔφθασεν ἡ ὥρα, καθ' ἣν μὲ περιμένει ὁ πρίγκηψ Μέττερνιχ.

Λοιπὸν rendez vous, Στρατηγέ· κατ' εὐτυχίαν ὅμως δὲν Σὰς περιμένει Κυρία· Ἀνάβητε.

Στρατηγέ· ἐπιθυμῶ νὰ Σὰς ἰδῶ ἀναχωροῦντα· Ὁ Ὑψηλάντης ἤκουσε τὴν διαταγὴν, ἀνέβη ἐπὶ τοῦ ὀχήματος, καὶ διέταξε τὸν ἄμαξηλάτην νὰ διευθυνθῆ εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Γραμματέως τῆς Ἀυτοκρατορίας.

Μόλις εἶχεν ἐξέλθει τῆς στοᾶς ἡ φέρουσα τὸν Ὑψηλάντην ἄμαξα, καὶ ἀμέσως ἑτέρα, μεγαλοπρεπής, ὑπὸ δύο μελανῶν οὐγγρικῶν ἵππων συρομένη, ἀλλ' ἄνευ οἰκοσήμων, ἐξελθοῦσα τῆς ἐσωτερικῆς αὐλῆς ἔστη ἐνώπιον τῆς Κυρίας. Ὑπηρετὴς ἄνευ στολῆς ἐπήδησεν ἀπὸ τὸ ὀπίσθιον ἐδῶλιον, ἤνοιξε τὴν θυρίδα καὶ εἰσῆλθεν ἡ Κυρία. «Εἰς τὸν οἶκον εἶπε σιγῆλως πρὸς τὸν ὑπηρετήν. οὗτος δὲ διεβίβασεν ὑψηφῶνως τὴν διαταγὴν εἰς τὸν ἠνίοχον. Ἡ ἄμαξα ὤρμησε πρὸς τὴν ὁδὸν καὶ μετὰ τινῶν λεπτῶν παρέλευσιν ἔστη ἐνώπιον μεγαλοπρεποῦς μεγάρου τῆς Grabenstrasse.

Ἡ κρηδεμοφόρος κυρία ἐξῆλθεν, εἰσῆλθεν εἰς τὸ μέγαρον καὶ ἀκολουθουμένη ὑπὸ τοῦ ὑπηρετοῦ τῆς ἀνέβη τὴν πλατεῖαν καὶ μὲ παχεῖς περσικούς τάπητας ἐστρωμένην κλιμακκᾶ.

Οἱ ἐν τῷ προθαλάμῳ ἰστάμενοι οἰκόστολοι σπεύσαντες ἤνοιξαν τὰς θύρας τῶν δωματίων, τὰς ὁποίας διελθοῦσα ἡ κρηδεμοφόρος εἰσῆλθεν εἰς τὸ λαμπρὸν κομωτήριόν της ὅπισθεν τῶν ἀλλεπαλλήλων θαλάμων κείμενον. Οἱ οἰκόστολοι ἐκλείσθησαν τὰς θύρας καὶ ἡ κυρία ἔμεινε μόνη.

Μετὰ σπασμωδικῆς κινήσεως ἀποβαλοῦσα τὸ κρηδεμον τὸ ἔρριψε κατὰ γῆς. Μετὰ τινῶν δὲ στιγμῶν σιωπῆν ἀνεφώνησε· «τῷ ὀμίλῃσας τέλος πάντων, τῷ ὀμίλῃσας. Θεέ μου! γενοῦ ἴλεως! φώτισον τὸν Ἀλέξανδρον νὰ μ' ἀγαπήσῃ νὰ μὲ ἀπολυτρώσῃ ἀπὸ τὴν καταισχύνῃ καὶ τὴν ταπεινώσῃ... Τὸν ἀγαπῶ... Ἀθάνατοι Θεοὶ τῆς πατρίδος μου, βοηθήσατέ μοι νὰ κερδίσω τὴν καρδίαν του, νὰ... ἀλλὰ σιωπῆ! πρὸς Θεοῦ σιωπῆ· ἂν μὲ ἀκούσῃ, ἐγάθην· θὰ μὲ...»

Ἐλαφρὸς κρότος τρίς ἐπαναληφθεὶς ἠκούσθη· ἡ κρηδεμοφόρος στρέψασα πρὸς τὸ μέρος, ὅθεν ἠκούετο ὁ κρότος, ἐψιθύρυσεν· «ἔρχεται, ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἦν ἐδῶ», καὶ ὀρμήσασα πρὸς τὴν θύραν, δι' ἣς εἰσῆλθεν, ἔσυρε τοὺς μοχλοὺς, εἶτα ἔλαβε τὸ κρηδεμον, τὸ ἔρριψεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸ κάτοπτρον διὰ νὰ εὐτρεπίσῃ τὸν καλλωπισμὸν της. Τὴν στιγμὴν ταύτην κρυφία θύρα πρὸς τὸ βάθος τοῦ κομωτηρίου κειμένη ἠνοιχθῆ, καὶ ὑψηλὸς σοβαρὸς ἀνὴρ μέλαινα στολὴν φέρων καὶ τὸ στήθος πλήρες παρασήμων εἰσῆλθε.

Ἡ κρηδεμοφόρος ἔσπευσε πρὸς προὔπαντήσιν του, τῷ ἔτεινε καὶ τὰς δύο χεῖρας καὶ ἐμείδισεν ἐπιχαρίτως.

Ὁ εἰσελθὼν ἐφίλησε τὰς χεῖράς της τὴν ἐνηγκαλίσθη καὶ ἐπέθεσεν ἐπὶ τοῦ ἀνταξίου τῆς Μηλίας Ἀφροδίτης μετώπου τῆς ἡγερῶν φίλημα· εἶτα δὲ εἶπε μὲ τρυφερότητα· «ὁποῖα εὐτυχία Καραμίνα νὰ δύναμαι νὰ ἐρχωμαι πρὸς σὲ ἀπαρτήρητος, νὰ μὴν εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ ἐρχωμαι διὰ τῆς ὀχληρᾶς ὁδοῦ καὶ τῶν ἀπεράντων προθαλάμων. Εὐλόγησα τὴν ἐπιτηδειότητα τοῦ ὑπηρετοῦ μου Ἰβάν, ὅστις ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ νυκτὶ μοὶ ἠνοιξε τὴν θύραν ταύτην τοῦ παραδείσου».

Δύνασαι νὰ ἐμπιστευθῆς εἰς τὸν Ἰβάν; ἠρώτησεν ἡ κρηδεμοφόρος;

Εἶναι δούλος μου, ἀπήντησεν ὁ μελανεῖμων ὑψώσας ταυτοχρόνως τοὺς ὤμους. Γνωρίζει πολὺ καλὰ ὅτι θὰ τὸν τιμωρήσω, καὶ φοβούμενος τὸ κνούτον θὰ φυλάξῃ ἐγεμύθειαν... Ἀλλ' ἡδὴ χαριτόβρυτος Καραμίνα μου, διηγήσου με. Κατάρθωσας νὰ τὸν πλησιάσῃς; τῷ ὀμίλῃσας;

Μάλιστα, ἀγαπητέ μοι, τὸ κατάρθωσα· τῷ ὀμίλῃσας ὅπως εἶχον συμφωνήσει.

Καὶ φυσικῶς θὰ ἦναι ἔθους, ὅπως πῦρ; δὲν ἔχει οὕτω; σὲ ἀγαπᾷ ἡδὴ; Ἔ; ὦ μὴ τὸ ἀρῆσαι. Ἐκαθήτην πλησίον του ἐν καιρῷ τῆς τελετῆς καὶ ἔβλεπον ὁποῖα πύρινα βλέμματα σοὶ ἔρριπτε.

Πλανᾶσαι, φίλε μου, ἀπεκρίθη σιγῆλως, τὰ βλέμματά του δὲν ἔρριπτοντο ἐπ' ἐμοῦ, ἀλλ' ἐπὶ τῆς πριγκηπέσσης; Ἐλένης Σουβαρώφ, ἥτις ἐκάθητο ἐμπροσθέν μου. Τὸν ἀγαπᾶ.

Αὐτὸς ὅμως ἀγαπᾶ σε ἀνέκραζεν ὁ ἀνὴρ. Τὸν παρετήρησα· τὸ ἀνέγνωσα εἰς τὰ βλέμματά του· σὲ ἀγαπᾶ, καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἔρωτος βασιζόμενος κάμω τὰ σχέδιά μου. Σὺ, φιλότατη Καραμίνα, θὰ ἀγῆς καὶ θὰ φέρῃς τὸν ἐξημμένον ἐκεῖνον νεανίαν· διὰ σοῦ θὰ τὸν ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου. Ὁ νεανίας ἐκεῖνος εἶναι πατριώτης ἐμμανῆς· ἔχει τὸν ἄφρονα ἐκεῖνον ὑπὲρ πατρίδος ἐνθουσιασμὸν, διὰ τοῦ ὁποίου κατορθοῦνται μεγάλα πολεμικὰ ἔργα. Ἐκεῖνος θὰ κυριεύσῃ τὸ φρούριον, θὰ θέσῃ τὸ πῦρ, καί... εἰς σὲ καὶ μόνῃν ἐκμυστηρεῖται... ἐκεῖνος μὲν θὰ ἐξαγάγῃ τὰ κάστανα ἀπὸ τὸ πῦρ, ἐγὼ δὲ θὰ τὰ φάγω.

Καὶ ἐκεῖνος; Τί θὰ γείνη ἐκεῖνος; Τί θὰ γείνη ὁ Ὑψηλάντης; ἠρώτησεν ἀνυπόμονος ἡ κυρία. Ὁ, τι θέλῃ ὁ Θεός, ἀπήντησεν ὁ ἀνὴρ, σείων

τούς ὄμους· Ἐν τῷ ἐνούσιαισμάῳ του θά διαπραξῆ ἀνεκτά σφάλματα χρίζοντα τιμωρίας. Θά εὐρεθῆ τρόπος νά τόν ξεφορτωθῶμεν. Ἡ μήπως νομίζεις ὅτι ἐγώ θ' ἀφήσω εἰς τόν ὠραῖον σου Ὑψηλάντην τήν θέσιν, ἥτις μοι ἀνήκει. Μή σοι ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα ὅτι ὁ Κόμης Καποδίστριας θά ἀποσυρθῆ ὡς ἡλίθιος, ἵνα ἀφήσῃ εἰς τόν Ὑψηλάντην σου τὰ πρωτεῖα; ἵνα ἐπιθέσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του τὸ στέμμα; ἵνα τόν περιβάλλῃ με τήν πορφύραν; Ἡ φιλάτῃ μοι. Καί ἐγώ καί ὁ Ὑψηλάντης ἐργαζόμεθα διὰ τόν αὐτόν σκοπόν, ἐπιθυμοῦμεν ἀμφοτέροι τήν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἑλλάδος, ἕκαστος ὅμως μεταχειρίζεται διάφορα μέσα· ὁ Ὑψηλάντης θέλει νά φθάσῃ εἰς τόν σκοπόν με ἀπενενομημένα κινήματα, με ἐνούσιαισμοὺς λόγους καὶ φράσεις, με τήν ἀπὸ τῶν Κομνηνῶν καταγωγὴν του, ἥτις νομίζει ὅτι τῷ χορηγεῖ δικαιώματα ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Ἑλλάδος· ἐγὼ δὲ, ὁ Καποδίστριας, θά φθάσω εἰς τόν σκοπόν μου με σύνεσιν καὶ ἐπιφύλαξιν, με τὸ σπεύδειν βραδέως καὶ ἐπιφελούμενος ἀπὸ τῆν ἀνοησίαν του. Σοὶ τὸ λέγω καὶ πάλιν, Καραμίνια· ὁ Ὑψηλάντης θά ὠρμηάσῃ τὸν καρπὸν, θά τόν καθαρίσῃ, διὰ νά τὸν φάγῃ ἐγώ· ὁ Ὑψηλάντης καὶ οἱ ἐταῖροι του θά πληρώσωσι τὴν τάφρον, ὅπως ἐγὼ δυνηθῶ νά μεταβῶ εἰς τὴν πατρίδα μου, εἰς τὴν πατρίδα του, τὴν φιλάτῃν εἰς ἀμφοτέρους Ἑλλάδα. Ὁ Ὑψηλάντης θά καταστραφῆ, ἀλλ' ἡ καταστροφὴ του θά γίνῃ γέφυρα, ἐπ' ἧς πατῶν ἐγὼ θά μεταβῶ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν. Σὺ δὲ, Καραμίνια, σὺ θά ἦσκι ἡ σύμμαχός μου, θά με βοηθῆς, θά παροτρύνῃς τὸν Ὑψηλάντην νά προχωρῆ, διὰ τοῦ ἀμμητότου κάλλους σου θά γοητεύσῃς τὴν καρδίαν του ὅπως σοὶ ἐμπιστευθῆ, ὅπως ἀνοίξῃ τὴν καρδίαν του καὶ προδώσῃ τὸ μυστικόν του. Ὁ,τι δὲ μανθάνῃς θά μοὶ τὸ λέγῃς, καὶ θά ἐνεργῆς ἐπὶ τοῦ Ὑψηλάντου κατὰ τὴν θέλησίν μου. Κατ' αὐτόν καὶ μόνον τὸν τρόπον θά δυνηθῶ νά γίνω κύριος του, μόνον διὰ σοῦ θά τὸν κάμω νά ἐργαζῆται δι' ἐμέ. Σὺ, φιλάτῃ Καραμίνια, θά ἦσαι ἡ νέα Ἀρμίδα, ἥτις θά σύρῃ διὰ γοητειῶν τὸν νέον Ἰνάλδον εἰς τὸν κήπον τῆς διὰ νά τόν καταστρέψῃ.»

«Ἄλλ' ἂν ἡ Ἀρμίδα ἀντὶ νά καταστρέψῃ τὸν Ὑψηλάντην προετοιμάσῃ τὴν ἰδίαν τῆς καταστροφῆς ἡρώτησεν ἡ Καραμίνια διευθύνουσα ἐτασιακὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ σοβαροῦ τοῦ Καποδίστρια προσώπου. Ἄν ἡ Ἀρμίδα νικηθῆ ὑπὸ τοῦ Ἰνάλδου; ὁ Ἰνάλδος εἶναι ὠραῖος, ἐπικίνδυνος

ἐνεκα τῆς καλλονῆς του καὶ ἡ Ἀρμίδα...»

«Βεβαίως ἡ Ἀρμίδα, εἰ καὶ γόσσα, εἶναι γυνή, καὶ ἀπιστος ὡς πᾶσαι αἱ γυναῖκες. Αὐτὸ δὲν ἦ ἔλεος νά εἴπῃς; ὑπέλαβεν ὁ Καποδίστριας· ἐγὼ ὅμως δὲν φοβοῦμαι τὴν ἀπιστίαν τῆς ὠραίας Ἀρμίδας μου. Μὴ νομίζεις, Καραμίνια ὅτι ἐνώθω ὅτι θά μοὶ μείνῃς πιστὴ διὰ τὸν πρὸς με διακαῆ ἔρωτά σου· ὅχι, ὠραία μου· θά μοὶ μείνῃς πιστὴ ἀπὸ ἰδιωτέλειαν, ἀπὸ ἐγωϊσμόν, ἀπὸ φιλοδοξίαν. Ὁ Ὑψηλάντης οὐδέποτε θά καταβῆ ἀπὸ τῆς ἰδανικῆς περιωπῆς του τότε, ὥστε νά σὲ ἐκλέξῃ ὡς σύζυγον. Γνωρίζεις καὶ ἐκεῖνος, ὡς πάντες ἐνταῦθα, τὴν ἀτυχή ἔρωτικὴν ἱστορίαν σου, εἶναι ἀκρόντως ἐξημμένος καὶ υπερήφανος, ἔσο βεβαία ὅτι οὐδέποτε θά ἐπιθυμῆθῃ νά γίνῃ διάδοχος ἄλλου εἰς τὸν ἔρωτα. Ἐκτός τούτου ὁ Ὑψηλάντης εἶναι καταδικασμένος ὑπὸ τῆς μοίρας εἰς καταστροφὴν, καὶ ὅστις ἀποφασίσῃ νά ἐνωθῆ μετ' αὐτοῦ πρέπει νά λάβῃ πρὸ ὀφθαλμῶν ὅτι καὶ θά συγκαταστραφῆ. Σὺ ὅμως, Καραμίνια μου, δὲν ἔχεις σκοπὸν νά καταστραφῆς ἀκόμη· ἐξεναντίας, τώρα ἀκριβῶς διανοεῖσαι πῶς ἡρέμα νά ἐξέλθῃς τοῦ βαράβρου, εἰς ὃ σὲ ἐβρίψεν ὁ μετὰ τοῦ πρίγκηπος τοῦ Κοβούργου ἀτυχῆς ἔρωσ σου, ὁ ἔρωσ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος σὲ κατέστησε τὸ ἀντικείμενον τῶν χλευασμῶν μυριάδων ἀνθρώπων... Ὡς φίλος καὶ συμπατριώτης σου σοὶ εἶπειν χεῖρα ἀρωγὸν καὶ σοὶ εἶπον «θὰ σὲ βοηθήσω νά ἐξέλθῃς τοῦ βαράβρου, θά σοὶ δώσω τὸ ὄνομά μου, τὴν κοινωνικὴν μου θέσιν, τοὺς τίτλους μου, καθιστῶν σε σύζυγόν μου. Σὲ ἡρώτησα θέλεις καὶ σὺ νά με βοηθήσῃς εἰς τὴν πραγματοποιήσῃ τῶν σχεδίων μου; θέλεις νά με βοηθήσῃς ὅπως ἀνακαινίσω τὴν γηραιὴν καὶ κατρηρειωμένην Ἀκρόπολιν; καὶ μοὶ ἀπεκρίθη· καὶ· λοιπὸν καὶ ἐγὼ ἐμπιστεύομαι εἰς τὴν φρόνησίν σου, καὶ δὲν φοβοῦμαι τὸ ὠραῖον προσωπεῖον τοῦ μανιώδους Ὑψηλάντου. Εἶπέ μοι ἦδη ἤρξατο ὁ ἔρωσ;»

«Ἡρξάτο».

Καὶ τότε ἔπειτα συνέχεια;

«Ἀὔριον τὸ ἐσπέρας ἔχομεν ἐδῶ rendez-vous».

Εὐγε, Καραμίνια μου! ἐλθε νά σ' ἐναγκαλισθῶ ὠραία Ἀρμίδα, μέλλουσα κόμησσα Καποδίστρια.

Ὁ στρατηγὸς Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης ἢ κάλλιον ὁ πρίγκηψ Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης, ὡς ὠνόμαζον αὐτόν οἱ φίλοι καὶ θαυμασταὶ του, διηυθύνθη εἰς τὸ μέγαρον τοῦ πρίγκηπος Μέτερνιχ, καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸν προθάλαμον ἐδήλωσε τῷ θαλαμηπόλῳ ὅτι ἐπεθύμει νά ἴδῃ τὴν αὐτοῦ Ὑψηλότητα.

Ἡ Ὑμετέρα Ἐξοχότης εἶναι ἐγγεγραμμένη. ἀπήντησεν ὁ θαλαμηπόλος, βαθέως ὑποκλινόμενος.

— Ἀλλὰ φίλε μου εἶπεν ὁ Ὑψηλάντης, ἂν πάντες οὗτοι οἱ κύριοι, τοὺς ὁποῖους βλέπω συνηθροισμένους ἐνταῦθα τύχῳσιν ἀκρόασις πρὸ ἐμοῦ, τότε φοβοῦμαι μὴ γίνῃ ἀνάγκη νά περιμείνω ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἔτι.»

Ὁ θαλαμηπόλος ἐβρίψε βλέμα συμπαθητικὸν καὶ περιφρονητικὸν ἄμα πρὸς τοὺς ἐν τῷ προθάλαμῳ κύριους, ὅτινες κατὰ ομάδας ἰστάμενοι, συνωμίλου ψιθυρίζοντες. Μεταξὺ αὐτῶν ὑπῆρχον πρόσωπα ὑψηλῆς περιωπῆς, πρίγκηπος καὶ κόμητες, ὑπουργοὶ καὶ πρέσβεις, ἀλλὰ ὁ θαλαμηπόλος τοῦ πρίγκηπος Μέτερνιχ ἐφαίνετο ὅτι οὐδόλως ἐτέβετο τοὺς κυρίους ἐκείνους.

— «Ὅλοι θέλουσιν ἀναχωρῆσαι ἀπρακτοὶ ἐξοχώτατε, εἶπεν ὑψὼν τοὺς ὄμους. Πάντες ἦλθον ἐνταῦθα με ἀπαιτήσεις, πάντες ἦλθον με μεγάλας ἀναφορὰς, ἀλλὰ με κενὰ θυλάκια. Ὅλοι θ' ἀναχωρῆσωσιν ἀπρακτοὶ. Ἡ αὐτοῦ Ὑψηλότης διέταξε νά εἰσαγάγῃ μόνον τοὺς πρέσβεις τοῦ βασιλέως τῆς Σαξωνίας, καὶ μετ' αὐτοὺς τὴν Ὑμετέραν Ἐξοχότητα.»

— Διατί λοιπὸν δὲν τὸ λέγετε εἰς τοὺς κύριους τούτους, διατί τοὺς ἀφίνετε νά περιμείνωσιν ἄνευ ἀνάγκης, ἡρώτησεν ὁ Ὑψηλάντης;

Ὁ θαλαμηπόλος ὑψώσας καὶ πάλιν τοὺς ὄμους ἀπεκρίθη. «Διότι δὲν ἔχω εἰδικὴν πρὸς τυῦτο διαταγὴν. Ὁ προθάλαμος εἶναι ἡνεωγμένος διὰ πάντας, οἱ κύριοι δὲ οὗτοι ἦλθον ἀπρόσκλητοι καὶ ἔρχονται καθεκάστην. Ὅταν εἰ πρέσβεις ἐξέλθωσι θέλει τοὺς ἀναγγεῖλει καὶ τότε βλέπομεν.»

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἀνοίχθεισος τῆς θύρας τοῦ σπουδαστηρίου τοῦ πρίγκηπος, ἐξῆλθον δύο κύριοι, πολιτικὴν φέροντες στολὴν καὶ τὰ στήθη πληρῆ παρασήμων, καὶ με φυσιογνωμίας τεθλιμμένας καὶ κάτω κύπτοντες, διηυθύνθησαν πρὸς τὴν ἐξοδὸν τοῦ προθαλάμου. Ὁ Ὑψηλάντης ἰδὼν τοὺς τεθλιμμένους ἐκείνους κυρίους ἐστέναξε καὶ ἠύχθη κατ' ἐαυτόν «Ὑψίστε Θεέ, δὸς νά μὴ ἐξέλθω καὶ ἐγὼ ὅπως οἱ δύο οὗτοι, τοῦ τρομεροῦ ἐκείνου σπουδαστηρίου.»

Ἡ αὐτοῦ Ὑψηλότης, ὁ πρίγκηψ Μέτερνιχ, ἐξαιτεῖται συγγνώμην παρὰ τῶν εὐγενῶν κυρίων, ἐκράξεν ὁ θαλαμηπόλος ἐξεργόμενος τοῦ σπουδαστηρίου. Ἡ αὐτοῦ Ὑψηλότης δὲν δύναται σήμερον νά δεχθῆ πλέον κανένα, ἐνεκα σπουδαιοτάτων τοῦ κράτους ὑποθέσεων.

Ἄλλὰ φίλε μου ἐκράξεν εἰς τῶν κυρίων ἐκείνων, ἀναγγεῖλατε εἰς τὴν αὐτοῦ Ὑψηλότητα ὅτι ὁ δούξ Κολόνας καὶ ὁ δούξ Δόριας, οἱ δύο τῆς Γενούης ἀπεσταλμένοι ἔρχονται διὰ τετάρτην φορὰν σήμερον ὅπως τύχῳσιν ἀκρόασις, ὅτι ἐπίτηδες ἦλθον ἐκ Γενούης διὰ νά ὁμιλήσωσι πρὸς τὴν αὐτοῦ Ὑψηλότητα;

— «Ἡ αὐτοῦ Ὑψηλότης τὸ γνωρίζει, ἀλλὰ λυπεῖται διότι σήμερον δὲν δύναται νά δώσῃ εἰς κανένα πλέον ἀκρόασις.»

— «Τότε λοιπὸν εἶπατε εἰς τὴν αὐτοῦ Ὑψηλότητα ὅτι θά ἐπανέλθωμεν αὔριον, καὶ ἐλπίζομεν ὅτι αὔριον θέλει ἐκπληρωθῆ πλέον ἢ παρακλήσις μας. Ἄγιωμεν δούξ Δόρια.»

Ὁ θαλαμηπόλος τοῦ δουκῆ Κολόνας, πλησιάζας εἰς τοὺς λόγους τοῦ δουκῆ Κολόνας, πλησιάζας πρὸς τὸν Ὑψηλάντην τῷ εἶπεν «Ἡ αὐτοῦ Ὑψηλότης περιμένει τὴν Ὑμετέραν Ἐξοχότητα», καὶ ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν τοῦ σπουδαστηρίου καὶ ν' ἀναγγεῖλῃ τὸν μέλλοντα νά εἰσελθῇ. Ὁ πρίγκηψ Μέτερνιχ ἐχαίρησε τὸν εἰσερχόμενον στρατηγὸν με τὸ ἀκατονόμαστον ἐκεῖνο μείδιμα, τὸ ἐπιχέον ἐπὶ τοῦ ὠραίου προσώπου του ἀνέκφραστον χάριν.

— Στρατηγὸς Ἀλέξανδρε Ὑψηλάντη, εἶπε μετὰ τῆς ἀρμονικῆς φωνῆς του, καλῶς ὀρίσατε. Ὁ φίλος μου κόμης Καποδίστριας με ὑπεχρέωσε νά σὰς γνωρίσω. Ἡ ὑποχρέωσις δὲ αὕτη εἶναι τόσον δι' ἐμὲ εὐάρεστος ὥστε τὴν ἐκπληρῶ ἀσμένως.

— Εὐχαριστῶ τὸν κόμην Καποδίστριαν, ἀπήντησεν ὑποκλινόμενος ὁ Ὑψηλάντης· ἄνευ τῆς μεσολαβήσεώς του οὐδέποτε ἤθελον κατορθῶσαι νά προτενέγκω τὰ σεβασματὰ μου εἰς τὸν διασημότερον πολιτικὸν ἄνδρα τῆς ἐποχῆς μας, εἰς τὸν μέγιστον στρατηγὸν τῆς διπλωματίας.

— Με κολακεύετε στρατηγὸς, ἐκράξεν ὁ Μέτερνιχ μειδιῶν. Ἡδυνάμην δὲ καγὼ πολὺ εὐκόλως νά ἀπαντήσω διὰ κολακείας, διότι καὶ εἰς φέρετε τὸ δίπλωμα τοῦ στρατηγοῦ κεκοσμημένον με δάφνας ἐπὶ τῆς ἄνευ βραχίονος ἀριστερᾶς χειρὸς σας. Ἀλλὰ δὲν ἦλθατε βεβαίως ἐδῶ διὰ νά ἀκούσῃτε παρ' ἐμοῦ ἐπανα-

λαμβανόμενα ὅσα σὰς λέγουσι καθ' ἑκάστην αἰ ὠραῖαι κυραὶ μὲ θερμότερας καὶ ἐρασμιωτέρας ἐκφράσεις· συμπεραίνω δὲ ὅτι δὲν ἤθετε διὰ νὰ μοι εἴπητε κολακίας τὰς ὁποίας. . .

— Τὰς ὁποίας ὀλόκληρος ἡ Εὐρώπη δύναται νὰ σὰς εἴπη μὲ θερμότερας καὶ ἐρασμιωτέρας ἐκφράσεις, ὑπέλαβεν ὁ Ὑψηλάντης.

— Ἄ, φίλτατε, εἶπε μειδιῶν ὁ πρίγκηψ, ὀλόκληρος ἡ Εὐρώπη δύναται νὰ λέγη ὅτι θέλη, οἱ λόγοι τῆς οὐδέποτε ἤχουσιν εἰς τὰ ὠτά μας τόσον ἐρασμιῶς, ὅσον οἱ ψιθυρισμοὶ τῶν κυριῶν· ἀλλ' ἀφῶμεν ταῦτα· εἶμαι συνειθισμένος νὰ βάλω ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν σκοπόν. Καὶ σεῖς δὲ Στρατηγὲ· δὲν θὰ ἐχάνατε παρὰ τὴν Bautzen τὸν βραχίονά σας, ἐὰν εἶχατε ἄλλα; συνηθείας. Γνωρίζω ὅτι ἔχετε μέγαν σκοπόν. Ὁ Καποδίστριας εἶναι φίλος σας, καὶ σὰς ἐσύστησεν εἰς ἐμὲ μὲ τὸν θερμότερον τρόπον· μοι ὠνόμασε δὲ καὶ τὸν σκοπόν σας.

— «Τότε λοιπὸν δύναμαι νὰ ὀμιλήσω εἰλικρινῶς πρὸς τὴν Ὑμετέραν Ὑψηλότητα;»

Μάλιστα ἀπήντησε μειδιῶν ὁ Μέτερνιχ. Ἄλλ' ἐπιτρέψατε καὶ εἰς ἐμὲ νὰ σὰς ἀποκριθῶ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον· ἐνδιαφέρομαι πολὺ δι' ὑμᾶς· ὁ Καποδίστριας, ἡ ψυχρὰ ἐκείνη καὶ φλογματικὴ φύσις ὀμίλησε περὶ ὑμῶν μὲ μεγάλην ζέσιν. Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος σὰς ὀνομάζει τὸν νέον του Λεωνίδα, αἱ γυναῖκες Ἀπόλλωνα, καὶ ὡς ἔμαθον οἱ Ἕλληνες σὰς ὀνομάζουσι τελευταίαν τῶν ἐλπίδα. »

— Πῶς δὲ θέλει εὐαρεστηθῆ ἡ ὑμετέρη Ὑψηλότης νὰ μὲ ὀνομάσῃ, ἠρώτησεν ὁ Ὑψηλάντης μειδιῶν μελαγχολικῶς;

— Φοβοῦμαι μήπως ἀναγκασθῶ νὰ σὰς ὀνομάσω *ιδεολόγον*, ἀπήντησεν ὁ Μέτερνιχ. Δυστυχῶς δὲ ἡ πείρα ἀποδεικνύει ἑκάστοτε ὅτι οἱ ἰδεολόγοι, ὅσῳ ἐνθουσιασμένοι εἶναι διὰ τὴν ἰδέαν τῶν, τοσοῦτω οἰκτρότερον ἀπατῶνται. Τί εἶναι τὸ ἰδανικόν σας.

— Ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς πατρίδος μου, ἔκραζεν ἐνθους ὁ Ὑψηλάντης, ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς Ἑλλάδος.

— Ἀληθῶς μέγα ἰδανικόν εἶπεν ὁ Μέτερνιχ. Ἐσέφθητε ὅμως καὶ ὅποια μέσα χρειάζονται ὅπως γίνῃ πρᾶγμα τὸ ἰδανικόν σας;

— Τὰ πρὸς τοῦτο μέσα κεῖνται εἰς τὰς χεῖρας τῆς ὑμετέρας ὑψηλότητος· μία λέξις σας, καὶ ἡ Ἑλλάς εἶναι ἐλευθέρη· εἰς λόγος καὶ ἐκατομύρια δούλων ἐγείρονται ἀπὸ τὸν βόρβορον καὶ τὴν ταπεινώσιν, εἰς ἣν κεῖνται, θραύουσι

τὰς ἀλύσεις τῶν. καὶ γίνονται ἐλεύθεροι ἄνδρες. Ὡ, εἶπατε τὸν λόγον τοῦτον Ὑψηλότητα· εἶπατε· «ὡς προσπαθίση ἡ Ἑλλάς ν' ἀπελευθερωθῇ. Μήτε ἐγὼ μήτε ἄλλοι τις ἐν Εὐρώπῃ ἄς μὴ τὴν ἐμποδίσῃ» ὅλοι μὲ ἐσταυρωμένους χεῖρας, ἄς γίνωμεν θεαταὶ τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος, τὸν ὁποῖον διεξάγει εὐγενὲς ἔθνος, κατὰ τῶν τυράννων του, κατὰ τῶν δυναστῶν του. Εἶπατε τοὺς λόγους τούτους μόνον ὑψηλότητα· μόνον τούτους, καὶ ἡ Εὐρώπη ἐκπληκτος θέλει ἰδεῖ πῶς χιλιάδες χιλιάδων νεανιῶν θέλουσι περιφρονῆσαι τὸν θάνατον, πῶς αἰφνης στρατοὶ μαχητῶν τῆς ἐλευθερίας, θέλουσι ἐγείρει τὴν πατρίδα ἀπὸ τὴν δουλείαν, ὑπ' ἣν στενάζει. Μὴ μᾶς ἐμποδίσητε μεγάλοι καὶ ἰσχυροὶ τῆς γῆς. Ἐπιτρέψατέ μας νὰ ἐλευθερωθῶμεν. Μόνον τοῦτο ἀπαιτοῦμεν παρ' ὑμῶν, ὑψηλότητα, καὶ διὰ νὰ σὰς ἰκετεύσω περὶ τοῦτου ἦλθον ἐδῶ. Ὑψηλότητα, ἐν ὀνόματι παντὸς ὅτι μέγα, ὠραῖον, ὑψηλόν, σὰς ἰκετεύω, δόσατε ἡμῖν τὸ δικαίωμα ν' ἀπελευθερωθῶμεν, μὴ μᾶς ἐμποδίσητε νὰ θραύσωμεν τὰς ἀλύσεις μας, νὰ διώξωμεν τοὺς τυράννους μας. Ὑψηλότητα εἶθε μέγας διπλωμάτης· ἡ Εὐρώπη ὀλόκληρος ὀνομάζει μετ' εὐλαθείας καὶ σεβασμοῦ τὸ ὄνομά σας· κοσμήσατέ το καὶ διὰ τοῦ μεγίστου τούτου καὶ λαμπροτάτου ἀδάμαντος· δείξατε εἰς τὴν Εὐρώπην, δείξατε εἰς τὸν κόσμον σύμπαντα ὅτι ἔχετε μεγάλην καρδίαν, μέγα πνεῦμα, ὅτι δύνασθε νὰ καταπνίγητε ἐν ἡμῖν πρὸς στιγμὴν τὸν διπλωμάτην, καὶ ὅτι προτιμᾶτε ἐνίοτε τῆς φρονήσεως τὸν ἐνθουσιασμόν. σεῖς εἶθε ἡ μόνη μου ἐλπίς ὑψηλότητα. Τί εἶπον; ἡ ἐλπίς μου; ὄχι· εἶθε ἡ ἐλπίς ὅλης τῆς Ἑλλάδος. Ἡ Ἑλλάς ὀλόκληρος σὰς ὀμιλεῖ διὰ τοῦ στόματός μου, σὰς ὀμιλοῦσιν οἱ αἰμόφυροι καὶ τεταπεινωμένοι υἱοὶ τῆς πατρίδος μου, αἱ Ἑλληνίδες αἱ καθ' ἑκάστην ἀτιμάζομεναι ὑπὸ τῶν βαρβάρων καὶ ἀτίμων Τούρκων. Αἱ τύχαι τῆς Εὐρώπης κεῖνται εἰς τὰς χεῖρας σας ὑψηλότητα· δύνασθε νὰ καταστρέψητε καὶ νὰ πλάσῃτε κράτη· νὰ κρημνίσῃτε θρόνους καὶ νὰ ἐγείρητε ἄλλους· εἶθε ὁ νόμος τῆς Εὐρώπης. Ἡ Εὐρώπη ὀλόκληρος ὑπακούει εἰς τὰς θελήσεις σας ἀγογγύστως. Ὑψηλότητα, ἐπιτρέψατε εἰς τοὺς υἱοὺς τῆς Ἑλλάδος νὰ χύσωσι τὸ αἷμά των, νὰ θυσιάσωσι τὴν ζωὴν των διὰ τὸ ἱερόν τῆς πατρίδος ἑδαφος.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΠΡΙΓΚΗΨ.

(ΔΙΗΓΗΜΑ).

Ὁ πρίγκηψ Ἐρνέστος, προωρισμένος νὰ ἀνέλθῃ ἐπὶ τοῦ θρόνου τῶν πατέρων του, περιηγεῖτο τὴν Εὐρώπην ὡς ἄγνωστος. Τῆς περιηγήσεως ταύτης διαρκούσης δὲν ἐβέλεπε δυστυχῶς ἄλλους ἀνθρώπους, οὐδ' ἄλλα ἐκ τῶν ἐπισυμβαίνοντων εἰς τοὺς θνητοὺς, εἰμὴ ὅσα οἱ περὶ αὐτὸν τῷ ὑπεδείκνουν· ἐμάνθανε δηλονότι οὐχὶ ὅσα ἠδύνατο νὰ τὸν ὠφελήσωσι, ἀλλ' ὅσα τῷ ἤρρεσκον. Ὁ Ἄσκης, εἰς τῶν Μεντόρων ἐκείνων τῶν ἐχόντων νόημα τὴν ἀρχὴν, ὅτι ἵνα ταχέως προοδεύσῃ τις δεόν νὰ βαδίξῃ διὰ τῶν γονάτων, ἐφρόντιζε νὰ κολακεύῃ μόνον τὴν ὑπεροψίαν τοῦ πρίγκηπος. Ὅπου μετέβαινον, ὁ Ἄσκης συνεχόμιζε μεθ' ἑαυτοῦ ἀτμόςφαιραν ψευλογημάτων καὶ κολακειῶν. Μ' ὅλα ταῦτα ἡ φύσις ἐπρόκισσε τὸν νεκρὸν πρίγκηπα μὲ πνεῦμα καὶ καλοκάγαθίαν. Ἐπεθύμει νὰ διδαχθῆ καὶ θέλομεν ἴδῃ πῶς ἡ ἀγνότης τῶν ἀγαθῶν του κλίσεων ἠδυνήθη ν' ἀνθέξῃ εἰς τὸν ἀπαίσιον τρόπον δι' οὗ ἀνετρέφετο. Ὁ Ἄσκης ἐδείκνυν αὐτῷ τὴν ζωὴν ὑπὸ ἀπατηλῆν ὄψιν, δὲν ἠδύνατο νὰ τῷ ἀφαιρέσῃ ὅμως καὶ τὴν εὐκολίαν τοῦ νὰ βλέπῃ καὶ νὰ σκέπτηται· ἤπατάτο ὡς πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' αἶετοτε ἐπόθει νὰ μάθῃ αὐτήν. Ἐν ὀλίγοις ἦτο τυφλὸς ποθῶν ν' ἀναβλέψῃ, καὶ δὲν ἐχρειάζετο εἰμὴ νὰ ἐλευθερώσῃ τις αὐτὸν ἀπὸ τοῦ καταρράκτας, οἵτινες τῷ ἀφῆρουν τὸ φῶς.

Τὴν εἶδῃσιν τοῦ θανάτου τοῦ θεοῦ του, ὃν ὤφειλε νὰ διαδεχθῆ εἰς τὸν θρόνον, ἔμαθεν ὁ πρίγκηψ ἐν Ἑλλάδι, ἐνθα τελευταῖον εὐρίσκετο περιηγούμενος, καὶ ἔσπευσε νὰ μεταβῆ εἰς τὴν πατρίδα του. Ἴνα δὲ συντάμῃ τὴν πορείαν του ἐγκατέλιπε τὴν συνοδίαν του καὶ τὰ ἐπιπλά του καὶ παρέλαβε μόνον μεθ' ἑαυτοῦ τὸν πιστόν του Ἄσκη. Διερχόμενοι προάστειόν τι τοῦ βασιλείου ἐκείνου, παρὰ τὴν ὄχθην ποταμοῦ τινος, ἐζήτησαν πληροφορίας περὶ τῆς ἀναχωρήσεως. Ἡ τελευταία ταχυδρομικὴ ἀμαξα εἶχεν ἀναχωρήσει μίαν ὥραν πρὸ τῆς ἀφίξεώς των· οὐδὲν δὲ πλοιάριον ἠδύνατο νὰ ναυλώσωσι, διότι ἅπαντα κατεσχέθησαν ἕνεκα λαθρεμπορίου διαπραχθέντος ἐκεῖσε. Οὐδεὶς ἄλλος ἐναπέμενε τρόπος, ἢ ν' ἀναχωρήσωσι διὰ τῆς λέμβου τῆς κυβερνήσεως, ἥτις καθ' ἡμέραν ἀπέπλεε φέρουσα καὶ πλείστους ἐπιβάτας.

— Ἄς περιμένωμεν λοιπὸν τὴν λέμβον τοῦ δημοσίου, εἶπεν ὁ πρίγκηψ· πρέπει νὰ ταχύνωμεν ὅπως δήποτε. Ἄλλως τε τοῦτο εἶναι καὶ ἀναπαυτικώτερον.

— Ἡ ὑμ. ὑψηλότης ἐνόησε πάραυτα τὸ συμφέρον τῆς, ἀπεκρίθη ὁ Ἄσκης μειδιῶν καὶ ἐπικροτῶν καὶ εἰς τοὺς ἀσημαντοτέρους λόγους καὶ εἰς τὰ μηδαμινώτερα κινήματα τοῦ πρίγκηπος· ἀλλ' ὀφείλω νὰ πληροφορηθῶ τὴν ὑμ. ὑψηλότητα ὅτι ὁ τρόπος οὗτος τοῦ ὀδοιπορεῖν ἔχει κάποτε δυσαρέστους τὰς συνεπείας. Ἐν τῇ λέμβῳ ἐν μόνον ὑπάρχει δωμάτιον. Ἡ ὑμ. ὑψηλότης κινδυνεύει ν' ἀναμιχθῆ μετὰ παντὸς εἶδους συνοδοιπόρων. . .

— Ἀδιάφορον! Λησμονεῖς λοιπὸν ὅτι θέλω νὰ ταξιδεύω ἄγνωστος, ἀπήντησεν ὁ πρίγκηψ, αἱ δὲ εὐπροσηγορίαι σου καὶ αἱ λεπτότητές σου θὰ καταλήξωσιν εἰς τὸ νὰ γείνω τοῖς πᾶσι γνωστός, ἐνῶ δὲν τὸ ἐπιθυμῶ; Δὲν δύνασαι λοιπὸν νὰ μὲ ἀποκαλῆς ἀπλῶς κύριον Ἐρνέστον;

— Συγγνώμην, ἐπανελάβεν ὁ παιδαγωγός, ἀλλὰ ἐὰν μοι ἐπετρέπετο ἡ ἄδεια νὰ δικαιολογηθῶ, ἤθελον σὰς εἶπη ὅτι ἡ ὑμ. ὑψηλότης ἔχει τοιοῦτον ἦθος ὑπεροχῆς καὶ μεγαλείου, ὥστε μοι ἀποβαίνει ἀδύνατος ἡ ὑποχρέωσις τοῦ νὰ λησμονῶ τὴν καταγωγὴν τοῦ μαθητοῦ μου· καὶ μὰ τὸν Θεόν, φοβοῦμαι πολὺ ὅτι ἐντὸς τῆς λέμβου πάντες θ' ἀναγνωρίσωσιν ἐν ὑμῖν τὸν πρίγκηπα. Πρότινος μόλις ἤκουσα τὴν ξενοδόχον ὑπερεξυμνοῦσαν τὴν εὐγένειαν καὶ συμπεριφορὰν σας, τὴν ζωηρότητά σας. . .

— Ἡ πονηρὰ ξενοδόχος θὰ παρετήρησεν ἵσως ὅτι τὴν ἠκροάζετο μετ' ἀγαλλιάσεως καὶ ἠθέλησε νὰ φανῆ εὐπροσηγορὸς πρὸς ἀμφοτέρους ἡμᾶς, ἀλλ' ἔσο βέβαιος ὅτι εἰς τὸν λογαριασμόν τῆς θὰ προσθήσῃ καὶ τὸ ἀντίτιμον τῶν ἐπαίνων, οὗς μοι ἐπεδαψίλευσε καὶ τοὺς ὁποίους, πιστεύω, θὰ πληρώσωμεν ἀκριβᾶ.

— Ἄ! τῷ ὄντι, οὐδὲν διαφεύγει τὴν Ὑμ. ὑψηλότητα· γινώσχετε νὰ εἰσχωρεῖτε καὶ εἰς αὐτὰ τῆς καρδίας τὰ βᾶθη. . . . Νὰ προσθήσῃ εἰς τὸν λ]ιὸν τῶν ἐξόδων τοὺς ἐπαίνους! . . . καὶ νὰ πληρωθῆ αὐτοὺς ἀκριβᾶ! . . . Ὡ! μὲ κατεθέλατε! . . . Εὐφυστάτη ἰδέα! ἐὰν ἐμάνθανον αὐτὴν ἐν Παρίσις θὰ τὴν κατεχωρίζον τὴν ἐπιούσαν εἰς ὅλα τὰ πραινά καὶ ἐσπερινά φύλλα! . . .

— Ἄλλά. . . ἀγαπητὴ Μάρκε, φθάει πλέον, δέκοψεν αὐτὸν ὁ πρίγκηψ· εἶσαι τοσοῦτον πρὸς με εὐμενής, ὥστε ἀποτυφλοῦσαι, καγὼ δὲν δύναμαι νὰ τὸ ὑπορέψω. Πότε θὰ φθάσῃ ἡ λέμβος;

— Μετά μίαν ὥραν τὸ πολὺ. Ἄλλα λησμόνησα νὰ εἰδοποιήσω τὴν Ὑμ. ὑψηλότητα ὅτι ἡ καλὴ ξενοδόχος μοι ἐνέπνευσε κάπως ἀνησυχίαν ὡς πρὸς τὴν ἀσφάλειαν τῶν διαπλεόντων τὸν ποταμὸν. Φαίνεται ὅτι πρό τινος μὴνός ἐνδικιτῶνται παρ' αὐτὸν λησταί· ἐληστεύθη· μάλιστα πλέον ἢ μία λέμβος...

— Ἄχ! ἄχ! θέλεις νὰ μὲ φοβήσης, Ἄσκη; ἢ μήπως φοβεῖσαι τῷ ὄντι σύ;...

— Νὰ σὰς φοβήσω; Ὡ! θὰ ἐζήτουν τότε νὰ κατορθώσω τὰ ἀδύνατα! Ἡ γενναϊότης τῆς Ὑμ. ὑψηλότητος μοι εἶναι ἀκρύντως γνωστή. Ἐνόμισα μόνον ὅτι ἐκπληρῶ καθήκον λέγων αὐτῇ τὴν ἀλήθειαν. Ἄλλως τε ἡ Ὑμ. ὑψηλότης γινώσκει καλῶς ὅτι ἐγὼ εἰμι πρόθυμος νὰ τὴν παρακαλουθῆσω πανταχοῦ, ἔστω καὶ εἰς τὴν Σιβηρίαν, ἔστω καὶ εἰς τὸν Καύκασον... Ἡ Ὑμ. ὑψηλότης πρέπει νὰ λέγῃ μόνον τὸ Sic volo, (1) τὸ sic subeo (2)...

— Ἐμπρὸς λοιπὸν, προχώρησον, ὑπέλαβεν ὁ πρίγκηψ. Ἐξακολούθησον, ἐξακολούθησον τὸν στίχον stat pro ratione voluntas (3).

Ὁ Μάρκος ἐποίησε σημεῖον δηλωτικὸν θαυμασμοῦ· εἶτα, — Ἡ Ὑμ. ὑψηλότης, προσέθηκε, θὰ μοι ἐπιτρέψῃ νὰ ἐγκωμιάσω τὸ ζῶκόν της μνημονικόν; Ὡ! πόσον καλῶς ἐνθυμείσθε τὰ λατινικά σας!

— Σὺ μοι τὰ ἐδίδαξες, Ἄσκη, ὡς καὶ πάντα ὅσα γινώσκω...

— Κἀγὼ δύναμαι νὰ ἐπαίρωμαι δικαίως διὰ τὸ ἔργον μου· τοιμῶ νὰ εἶπω ὅτι ἡ Ὑμ. ὑψηλότης τοσοῦτον ὑπερέχει τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, ὡς πρὸς τὴν παιδείαν καὶ τὰς γνώσεις, ὅσον ὡς πρὸς τὴν γέννησιν...

— Ἴδού ἡ λέμβος, ἐφώνησεν ὁ πρίγκηψ. Δόξα τῷ Θεῷ! Πορεύθητι νὰ πληρώσης τὴν ξενοδόχον, μὴ ἀρχίσῃς νὰ πολυλογῆς μετ' αὐτῆς περὶ τῶν προτερημάτων μου, καὶ ἐπίστρεψον ταχέως. Ἡ λέμβος ἐπὶ 10 μόνον λεπτὰ θὰ προσμεῖνῃ.

Ὁ Κύριος Μάρκος Ἄσκη, ποιήσας βαθύτατον καὶ ὑποκλινέστατον χαιρετισμὸν εἰς τὴν ὑψηλότητά του, ἀπῆλθε.

Καίτοι ἡ ἑξὶς τοῦ νὰ ἀκούῃ ἀείποτε ὁ πρίγκηψ...

(1) Ὅπως θέλω.

(2) Ὅπως κελύβω.

(3) Πρὸ τοῦ ἁπλοῦ λέγουσιν ἔταται ἢ βούληται.

καὶ ἐπαίνους, ἔκαμεν αὐτὸν νὰ λάβῃ μεγάλην περὶ ἑαυτοῦ ἰδέαν, εἶχεν οὐχ ἥττον ἀρκοῦσαν καλλιαισθησίας δόσιν διὰ νὰ ἀμφιβάλλῃ κάποτε περὶ τῆς πραγματικότητος τῆς ἀξίας του. Οἱ ἔπαινοι, οὗς βροχηδὸν ἀπένειμεν ὁ Ἄσκη εἰς τὴν ὠραιότητά του, τὸ πνεῦμα του, τὴν ἀνδρίαν του, τὴν εὐγένειαν τῶν ἡθῶν του, τὴν καλὴν του ἀνατροπὴν, τῷ ἐνέπνεον οὐκ ὀλίγην ἀμφιβολίαν, οὐχὶ διότι δὲν ἐπίστευεν εἰς αὐτὰς, ἀλλὰ διότι, ἵνα πεισθῇ, ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ ἐν πράγματι τὴν ἀξίαν του, ἣτις ἡδύνατο ὁμολογεῖσθαι μὲν εἰς τὸν ἀναβιβασθῆναι ὑπεράνω τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων. Ὁ πλοῦς δὲν ἐπρόκειτο νὰ κάμῃ εἰς τὸν ποταμὸν τῷ παρείξει τὴν εὐκαιρίαν ἣν ἐπεθύμει. Πρὸς πάντας ἄγνωστος ὢν, ἔπρεπε νὰ συστηθῇ διὰ τῶν ἀτομικῶν αὐτοῦ πλεονεκτημάτων καὶ τότε θὰ ἡδύνατο νὰ κρίνῃ ἐπιτυχέστερον περὶ τῆς ἀξίας του. Διέταξεν ὅθεν ἐκ νέου τὸν Ἄσκη αὐστηρῶς νὰ μὴ πράξῃ ἢ εἶπῃ τι δυνάμενον νὰ προδώσῃ τὴν καταγωγὴν του, καὶ ἐπέβη τοῦ πλοιαρίου, ὅπερ πάραυτα ἀπέπλευσεν.

Οἱ ἐπιβάται ἦσαν πολλοὶ καὶ ἐφαίνοντο ἀνήκοντες εἰς πάσας τὰς ποικίλας κοινωνικὰς τάξεις· εὐρίσκοντο χωρικοὶ, τεχνίται, ἔμποροι, πλούσιοι, κτηματῆται, ἕως τις στρατιωτικὸς, γέροντες ἡλικίας καὶ τάξεως. Μεταξὺ τῶν τελευταίων δὲν ὤκησεν ὁ πρίγκηψ νὰ διακρίνῃ μίαν, ἣς ἡ ζῶντᾶ φυσιογνωμία καὶ τὸ χάριεν ἦθος τὸν εἴλκυσαν. Ἦτο Ἀθηναῖα. Τινὲς τῶν ἐπιβατῶν τὴν εἶχον πλησιάσει ἵνα ἀνοίξωσι μετ' αὐτῆς ὁμιλίαν καὶ τὴν ἀνηγόρευσαν, οὕτως εἶπεῖν, καθ' ὅλον τὸν πλοῦν. τὴν βασιλίσαν τοῦ πλοιαρίου, μεταβληθέντων αὐτῶν εἰς ἀυλικούς. Ὁ πρίγκηψ Ἐρνέστος μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐπλησίασε καὶ αὐτὸς τὴν ὠραίαν βασιλίσαν ἀναμιχθεὶς εἰς τοὺς περιστοιχοῦντας αὐτὴν νέους. Ἄλλὰ... οὐδεὶς προσεῖξεν εἰς τὴν ἔλευσίν του... συνέβη δηλαδὴ τούναντιον ἀφ' ὅτι συνέβαιναν ἐν τῇ αὐλῇ του! Ἡθέλησε νὰ ὁμιλήσῃ ὁ παρ' αὐτὸν ὁμῶς τὸν διέκοψε· προσεπάθησε νὰ κάμῃ εὐφύες τι κίνημα, ὅπερ, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ στρατιωτικοῦ, πλειότερον παντὸς ἑτέρου ἐρωτοτροποῦντος, ἦτο ἀνοούσιον· οἱ λοιποὶ οὐδ' ὑπομεδιάματος τὸν ἤξισαν. Ὁ πρίγκηψ Ἐρνέστος, κατ' ἀρχὰς ἐκπλαγείς διότι οὐδεὶς προσεῖχεν εἰς αὐτὸν, ἐπειράχθη διὰ τὴν γενικὴν αὐτὴν ἀδιαφορίαν καὶ ἠθέλησε νὰ ἐκδικηθῇ προσβάλλων τὴν Ἀθηναῖαν διὰ λογοπαιγνίον καὶ προχείρου τινὸς

ἐπιγράμματος· ἀλλ' αὕτη τοσοῦτον καλῶς τῷ ἀπέδωκε τὰ ἴσα, ἀτενίζουσα αὐτὸν διὰ σαρκαστικοῦ βλέμματος, ὥστε πάντες οἱ περιεσῶτες ἐγέλασαν. Ὁ πρίγκηψ καταβληθεὶς ἐσήμανε τὴν ὀπισθοχώρησιν καὶ στραφείς πρὸς τὰ ὀπίσω συνήντησε χωρικὴν εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένην, ἣτις μακρὸθεν ἐγέλα ἀναλώμασιν αὐτοῦ, ὑποθέτουσα ὅτι κάτι γελοῖον ἔλαβε χώραν, διότι δὲν ἤκουσε τὰ πάντα λεπτομερῶς.

— Καθήσατε παρ' ἐμοὶ πτωχὲ νεανία, τῷ εἶπεν ἡ χωρικὴ παραμερίζουσα. Φαίνεται ὅτι τὸ κόκκαλον ὅπερ ἐπειράχθητε νὰ ῥοκανίσητε ἔτυχε σκληρὸν, δὲν εἶναι ἀληθές; Ἄλλὰ μὴ λυπεῖσθε, τὸ πνεῦμα δὲν εἶναι κτῆμα κοινόν. Ἐκαστος ὁμῶς πρέπει νὰ γνωρίζῃ τὸν ἑαυτόν του· μοι τὸ ἔλεγεν ὁ πατήρ μου, ὅστις ἀπέθανε δημαρχεῦν εἰς τὸ χωρίον μας. Δὲν πρέπει νὰ ζητῶμεν μονομαχίαν μετ' ἀνθρώπων ἔχοντα χαλύβδιον ξίφος, ἐνῶ ἡμεῖς ἔχομεν μόνον ξύλινον.

Ὁ Ἐρνέστος παρετήρησε τὴν χωρικὴν μετὰ δυσαρρεσκείας, ἀλλὰ συνάμα καὶ θαυμασμοῦ, αὕτη δὲ πλησιάσασα ἐπὶ μᾶλλον αὐτὸν καὶ θείσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου του,

— Δὲν γνωρίζετε, τῷ εἶπε, διατὶ ἡ νεᾶνις ἐκεῖνη ἠθέλησε νὰ κάμῃ τὴν εὐφύα μετ' ὑμᾶς καὶ σὰς προσέβαλε; μάθετέ το. Δυσχερестήθη διότι ἠθέλησατε νὰ πειράξητε τὸν παρακαθήμενον αὐτῇ νεανίαν, ὅστις εἶναι ἐραστής της, καὶ ἡμεῖς αἱ Ἑλληνίδες, χωρικαὶ ἢ μὴ, δὲν ἐπιτρέπομεν νὰ προσβληθῶσιν οἱ παρ' ἡμῶν ἀγαπώμενοι, πρὸ πάντων ὅταν εἶναι ὠραῖοι καὶ ῥωμαλεοὶ... Ἄ! πιστεύσατέ μοι, πρὸ μικροῦ δὲν ἐφέρεθητε καλῶς, πτωχέ μου νέε. Ἐγὼ εἶμαι εἰλικρινής· φαίνεσθε νέος ἀγαθός, ἀλλ' αὐτὸς... Ἄ! αὐτὸς ἔχει ἦθος πρίγκηπος...

Ὁ ἀληθὴς πρίγκηψ ὠρῶσθαι ὀργίλος καὶ ἔσπευσε νὰ εὕρῃ τὸν Ἄσκη, ὅστις συνωμίλει μετὰ τοῦ Βαυαροῦ ἀξιωματικοῦ, καὶ ἀνεμίχθη εἰς τὴν συνδιάλεξίν των. Ἄλλ' ἐν τῷ Ἀξιωματικῷ ἀπήντησεν ἀνθρώπον πεισματώδη, ὅστις γινώσκων καλῶς ὅτι ἐγίνωσκε, δὲν ἀφινεν εὐκαιρίαν νὰ τῷ διαφύγῃ ἵνα ἐλέγξῃ τοὺς ἄλλους καὶ ἀποδείξῃ ἀδαεῖς ἢ ἀνόητους. Μετὰ πέντε λεπτὰ ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς συνδιάλεξέως των, ὁ ἀξιωματικὸς ἐσημείωσεν ὅτι ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ πρίγκηπος ἐξῆλθον τρία ἱστορικὰ λάθη, τρία ἕτερα ἀντιστρατευόμενα εἰς τὰς κοινὰς τῆς φυσικῆς ἀρχὰς, καὶ ἀγνοῶ

πόσα γλωσσικὰ ἀμαρτήματα. Ὁ πρίγκηψ, ἀπωλέσας τὴν ὑπομονήν, ἔστρεψε τὰ νῶτα τῷ Ἀξιωματικῷ καὶ ἀπομακρυνόμενος ἤκουσεν αὐτὸν λέγοντα τῷ Μάρκῳ:

— Ὡ! πόσον ὀλίγα μανθάνουσιν οἱ νέοι τῆς σήμερον!

Ἄχρι τοῦδε ἡ πείρα δὲν ἐφάνη πολὺ εὐνοϊκὴ εἰς τὸν πρίγκηπισκόν μας. Ἡ γνώμη τοῦ διδασκάλου τοῦ ὡς πρὸς τὴν εὐφυΐαν του, τὴν ὠραιότητά του, τὴν καλὴν συμπεριφορὰν του, δὲν ἐφαίνετο ποιοῦσα προσηλύτου καὶ ὁ πρίγκηψ ἤρξατο πιστεύων ὅτι τὰ πάντα ἦσαν ὑπερβολαί, κολακείαι, καὶ τοῦτο τὸν δυσχερῆστησεν οὐκ ὀλίγον. Τὸ νὰ κατέρχεται τις ἀπὸ τοῦ ὕψους, εἶναι τι κοπιώδες καὶ λυπηρὸν· ὁ Ἐρνέστος ἐκάθησεν εἰς τὴν πρῶραν τοῦ πλοίου βεβυθισμένος εἰς σκέψεις πικράς.

Ἡ νύξ ἐξετύλισσε τὸν σκοτεινὸν αὐτῆς πέπλον ἐπὶ τῶν ὑδάτων τοῦ ποταμοῦ καὶ μέγα μέρος τῶν ἐπιβατῶν ἐγκατέλιπον τὸ δωμάτιον τοῦ πλοίου καὶ ἀνῆλθον εἰς τὸ κατάστρωμα, ἵνα πνεύσωσι τὴν δροσερὰν τῆς ἐσπέρας αὐραν. Τὸ πλοῖον εἰσῆλθεν εἰς βραχίονά τινα τοῦ ποταμοῦ, ὅστις ἡμικύκλου νησιδίων, οὗ τινος τὰ πυκνόφυλλα δένδρα ἐσχιάζον τὰ ὕδατα καὶ ἐκάλυπτον τὸν οὐρανόν. Τοῦ πλοίου ἀφικθέντος εἰς τὴν στενωτέραν διόδον, τρεῖς λέμβοι ἐπαρουσιάσθησαν αἰφνης ἐκ τινος δρυμῶνος φυκῶν, καὶ δρομαίως ὄρμησαν κατὰ τοῦ πλοίου. Μόλις εἶδεν αὐτοὺς ὁ πλοίαρχος ἐφώνησε,

— Λησταί! λησταί!

Ἄλλὰ δὲν εἶχεν εἰσέτι τελειώσει, ὅτε αἱ λέμβοι ἐκύκλωσαν τὸ πλοῖον καὶ δωδεκάς ἐνόπλων ἐρρίφθη ἐντὸς αὐτοῦ.

Ἐπῆλθε μεταξύ τῶν ἐπιβατῶν κατ' ἀρχὰς σύγγυσις τις καὶ γενικὴ ταραχὴ, ἣς ἐπωφεληθέντες οἱ λησταί, ἀπεξέδυσαν τοὺς πλουσιωτέρους τῶν κοσμημάτων καὶ λοιπῶν πολυτίμων εἰδῶν, ἅπερ ἔφερον μετ' ἑαυτῶν. Ἡρξάντο δὲ θέμενοι χεῖρας καὶ ἐπὶ τῶν ἐπίπλων, ὅτε ὁ νεαρὸς στρατιωτῆς δραμῶν ἐκ τοῦ δωματίου ἔνθα εὐρίσκετο μετὰ τῆς ἐρωμένης του, εἴλκυσε τὸ ξίφος του καὶ καλέσας τοὺς συμπλωτῆρας εἰς βοήθειαν, ἐρρίφθη πρῶτος κατὰ τῶν ληστῶν. Ὁ πρίγκηψ ἐκπλαγείς ὡς πάντες οἱ λοιποὶ, ἤκουσε τὴν πρόσκλησιν καὶ τὴν ἐπανάλαβεν ὠρμήσας συνάμα καθ' ἐνός ἐκ τῶν ληστῶν, δὲ ἐπλήρωσε διὰ τοῦ ἐγγχειριδίου του. Τὸ παράδειγμα τῷ δύο νέων ἠκολούθησαν πάντες ἐπιτυχῶς, οὕτως ὥστε μετὰ ὀλιγόλεπτον συμ-

πλοκήν, οί λησται ἐπήδησαν εἰς τὰς λέμβους τῶν καὶ ἔφυγον ἔντρομοι.

Ἡ συμπλοκὴ ἐστάθη ἀρκούντως ζωηρὰ, ἀλλὰ συνάμα καὶ ἀριούντως ταχεῖα, ὥστε δὲν ἐφρονεῦθη τις τῶν ἐπιβατῶν· οἱ λησται ἔλαβον πληγὰς τινὰς, ὧν ἡ σπουδαιότερα ἦτο ἡ ὑπὸ τοῦ Ἑρνέστου ἐπενεχθεῖσα κατὰ τοῦ προρηθέντος ληστοῦ, αἰγματοισθέντος καὶ τελευτήσαντος ἐν τῷ πλοίῳ. Ἄλλ' ὁ Ἑρνέστος ἐπληρώθη εἰς τὸν βραχίονα, ἐκ δὲ τῆς πληγῆς, καὶ τοὶ ἀκινδύνου, ἔρρευσε οὐκ ὀλίγον αἷμα.

Ἡ ἐρωμένη τοῦ νεαροῦ στρατιωτικοῦ κατεγίνετο μετὰ προθυμίας νὰ περιδέσῃ τὴν χεῖρα τοῦ πληγωθέντος διὰ τοῦ λευκοῦ αὐτῆς ῥινομάκτρον, ὅτε ὁ Ἄσκης, ὅστις εἶχε κρυβῆ ἄμα τῇ ἐνάρξει τῆς συμπλοκῆς, ἐξῆλθε μετὰ προφυλάξεως κάτωθεν ψιάθου τινός, χρησιμεύουσης ἐν καιρῷ ἡμέρας ἀντὶ σκιάδος, καὶ ἰδὼν τὸν πρίγκηπα ἐν τοιαύτῃ καταστάσει, ἐφώνησε,

— Θεέ μου! ἐπληρώθητε;...

— Τίποτε, τίποτε ἀπήντησε μειδιῶν ὁ πρίγκηψ. Ἀλλὰ πόθεν ἐξήλατε; Κύριε...

Ὁ Μέντωρ ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησιν καὶ νὰ σεβασθῇ τὰ νεύματα, ἄπερ ὁ μαθητευόμενός του τῷ ἐποίει ἵνα σιγήσῃ, ἤρξατο κραυγάζων ἀπεπλοιστικῶς:

— Τί! πῶς! Οἱ ἄβλιοι ἐτόλμησαν ν' ἀνυψώσωσι τὰς χεῖρας καὶ νὰ πληγώσωσι τὴν Ἵμ. ὑψηλότητα!... Ἄ! ἡ Ἵμ. ὑψηλότης εἶναι αἱματόβρεκτος!... Πρωρεῦ! πρωρεῦ! ταχέως ν' ἀράξωμεν εἰς τὸ πρῶτον χωρίον... Ταχέως... Εἰς ἰατρό;!... εἰς χειρουργὸν δὲν ὑπάρχει ἐν ταῦθα... Ἄγνωστε κύριοι, τίς εἶναι ὁ νέος οὗτος;... εἶναι πρίγκηψ, προορισθεὶς νὰ βασιλεύσῃ... Σκέφθητε, κύριοι, ὅτι εἴθε ὑπόλογοι διὰ τὰς πολυτίμους ἡμέρας τοῦ μέλλοντος βασιλέως...

Ἡ ἐξήγησις αὕτη ἐνέπλησε συγχύσεως τοὺς περιστώτας, οἵτινες ἐξέβαλον φωνὴν θαυμασμοῦ, ἣν διεδέχθη σιγὴ βαθυτάτη. Πάντες ὀπισθοχώρησαν καὶ ἀπεκάλυψαν τὴν κεφαλὴν. Μόνος ὁ Μάρκος ἔμεινε μετὰ τοῦ νεαροῦ στρατιωτικοῦ καὶ τῆς χαριστάτης Ἀθηναίας, ὅστις ἐνώσας τὰς παλάμας, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀνυψώσας.

— Τί δυστυχία! ἐφώνησεν. Ἀλλὰ συγχωρήσατέ με ὑψηλότες! τοῦτο ἦτο λάθος ὑμέτερον. Δὲν ἠθελήσατε νὰ συμβουλευθῆτε εἰ μὴ τὸ θάρρος σας· ὅτε πάντες ἔφυγον, μόνος ὑμεῖς ἀντεστάθητε εἰς τοὺς κακούργους· μόνῃ τῇ ὑψηλότητι

σας ὀφείλεται ἡ σωτηρία μας. Ἐγὼ αὐτὸς εἶδον... .

— Οὐχί! λανθάνεσαι, Μάρκε, τῷ εἶπεν ὁ πρίγκηψ ἀσθηρῶς προσβλέψας αὐτόν· οὐχί! κατ' ἀρχὰς ἐγὼ, ὡς καὶ πάντες οἱ ἄλλοι, ὑπέκυφα δειλῶς εἰς τὸν φόβον, καὶ γὰρ ἔτρεμον...

Εἶτα δραξάμενος τῆς χειρὸς τοῦ παρακαθημένου στρατιωτικοῦ:

— Ἴδου, προσέθηκεν. ἰδὲ τί νὴν ὀφείλομεν τὴν σωτηρίαν μας· ἐγὼ ἠκολούθησα τὸ γενναῖον παραδειγμὰ του, ἐμμήθην τὴν ἀνδρίαν του, τὸ θάρρος του!

Ταῦτα λέγων ὁ νεαρὸς πρίγκηψ, ἔρριψεν ἐν βλέμμα ἐπὶ τῆς ὠραίας νεανίδος, ἥτις δὲν ἀπεμάκρυνθη ποσῶς ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἤτις εἰς τὸ εὐγλωττον βλέμμα ἀπήντησε διὰ μειδιάματος.

— Ἡ ἀνάμνησις, ἠκολούθησε, τῆς ἡμέρας ταύτης ἔσεται ἀνεξάλειπτος ἀπὸ τῆς μνήμης μου· αὕτη μ' ἔκαμε νὰ ἐκτιμῶ τὴν θέσιν νεαροῦ πρίγκηπος ἐγκαταλειμμένου εἰς τοὺς κόλακας καὶ εἰς ἑαυτόν. Μία νεάνις μ' ἐδίδαξεν ὅτι δὲν ἐπιτυχάνω κάμων τὸν εὐφῶ. Εἰς γέρον ἀξιοματικὸς μοὶ ἀπέδειξε τὴν ἀμάθειάν μου ἐντε τῇ ἱστορίᾳ, τῇ φυσικῇ, καὶ αὐτῇ τέλος τῇ γραμματικῇ· εἰς γενναῖος νεανίας μὲ ὑπερέβη κατὰ τε τὸ θάρρος καὶ τὴν ἀνδρίαν· καὶ μία ἀπλοικὴ χωρικὴ μοὶ εἶπεν ὅτι φαινόμεαι ἀγαθὸς νέος μόνον. Ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἐξῆς θέλω ἐμπιστευθεῖ εἰς ἄλλους Μέντορας καὶ ἐβλῶ προσπαθῆσαι τὸ ἐπ' ἐμοὶ νὰ φανῶ ὅ,τι εἶπεν ἡ χωρικὴ, ἀγαθὸς δηλονότι νέος.

Εὐχόμεθα καὶ ἡμεῖς τῷ νεαρῷ πρίγκηπι, ὅπως ὁ ἀγαθὸς νεαρὸς καταστῇ καὶ ἀγαθὸς βασιλεὺς!

(Ἐκ τῆς Ἱταλικῆς).

Α. Σ. ΔΙΒΑΘΗΝΟΠΟΛΟΣ.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ.

Ἡ συνάντησις

Εἰς τινὰ μικρὰν πόλιν τῆς Ἀγγλίας, ὀλίγον ἀπέχουσαν τοῦ Λονδίνου, ἔζη πρό τινων ἐτῶν νεάνις τις καλουμένη Δάφνη, θυγάτηρ μονογενῆς καὶ κληρονόμος πλουσίου τινος πρώην προμηθευτοῦ τοῦ στρατοῦ. Ἡ ἀγαπητὴ καὶ σχεδὸν μόνῃ ἐνασχόλησις τῆς κατ' ὄλην τὴν ἡμέραν ἦτον ἡ ἀνάγνωσις μυθιστορημάτων καὶ ἰδίως περιεχόν-

των ἔρωτας, στεναγμοὺς, ἀπαγωγὰς, δηλητηριάσεις καὶ τὰ τοιαῦτα, ἕνεκα τοῦ ὁποῦ αὕτη μετ' ὀλίγον ἔκλινεν εἰς ῥωμαντικὸν τινὰ ἔρωτα... ἀλλ' ὁ ἔραστής τῆς ἔπρεπε νὰ ἦναι ἥρωας μυθιστορηματος, προῖον σπάνιον κατὰ δυστυχίαν εἰς τὴν μικρὰν ἐκεῖνην πόλιν.

Ἡμέραν τινὰ βυθισμένη εἰς ῥωμαντικὰς σκέψεις περιήρχετο εἰς πλησιόχωρον τι δάσος, ὅτε εἶδε νέον τινὰ καθήμενον κάτωθεν δένδρου. Ἦτον ἐνδεδυμένος κατὰ τὸν τελευταῖον συρμόν, ἀν καὶ τὰ ἐνδύματά του ἦσαν ὀλίγον μεγαλήτερα τοῦ ἀναστήματός του καὶ σχεδὸν ἐφείνοντο κατεσκευασμένα δι' ἄλλον. Τὸ πρόσωπόν του ἦτον ὀλίγον ὠχρὸν, ἴδιον συστατικὸν τῶν μυθιστορικῶν ἡρώων. Ἡ μελαινὰ του κόμη πίπτουσα εἰς πυκνοὺς βοστρύχους ἐπὶ τῶν ὤμων του τῷ ἐκάλυπτε μέρος τοῦ μετώπου του. Οὗτος νομίζων τὸν ἑαυτόν του μόνον, ὠμίλει χαμηλοφώνως.

— Κατηραμένη τύχη!... Τρομερὰ σκέψις! Ὄ, ὄχι! θὰ ἦμην ἀνάξιος τοῦ ὀνοματός μου! Πρὸ τεσσάρων ἡδὴ αἰῶνων οἱ προγονοὶ μου ἔφερον τοῦτον τὸν τίτλον καὶ ἦδη ἐγὼ νὰ τὸν ἐγκαταλείπω; Ὄ, τοῦτο δὲν θὰ γίνῃ ποτέ, ἀλλὰ θὰ διατηρήσω τὸν κληρονομικὸν τίτλον τῆς οἰκογενείας μου!

Ὁ νεανίας ἐσιώπησε, στρέψας δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς, εἶδε πλησίον του τὴν ὠραίαν καὶ εὐκίσθητον Δάφνην, ἥτις ἦτον ἡδὴ πεπεισμένη ὅτι ὁ εὐρισκόμενος ἀπέναντί τῆς ἦτο λόρδος τις τοῦλάχιστον.

Ἀμφότεροι ἔμειναν ἐκπληκτοὶ παρατηροῦντες ἀλλήλους· ὁ νέος ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανόν. Ἡ Δάφνη ἐστέναζε βραχέως.

Ἀξίεραστός δεσποσύνῃ, εἶπεν ὁ ξένος προχωρήσας ἐν βῆμα, ἐν ᾧ ἡ νεάνις ἀναμνησθεῖσα παρομοίαν σκηνὴν μυθιστορηματος ὑπεχώρει ἄλλο ἐν, ἀκούσατέ μοι· πῶς; προσέθηκε μὲ φωνὴν συγκινημένην καὶ σεις μὲ φεύγετε;

Δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ στενοχωρήσωμεν τοὺς ἀναγνώστας μας ἐπαναλαμβάνοντες τὴν συνδιάλεξιν, ἀλλ' ἀρκούμεθα προσθέτοντες ὅτι ἐχωρίσθησαν ὀρισθέντες ἡδὴ αἰώνιον ἔρωτα. Αἱ εὐαίσθητοι καρδίαι, ὡς εἶναι γνωστὸν, ἐρωτεύονται εἰς τὸ πρῶτον βλέμμα.

Ἡ Δάφνη ἠγάπα τὸν ἄγνωστον, διότι ἦτο βεβαία ὅτι ἦτον οὗτος εὐγενὴς ὁμότιμος ἢ λόρδος. Ἦτον ὁποῖος πρὸ καιροῦ αὕτη τὸν ἐζήτηε καὶ οὐδὲ κἂν ἤθελε φαντασθῆ νὰ στρέψῃ βλέμμα καὶ πρὸς τὸν ἴδιον Ἀδωνιν, ἀν δὲν τῇ πα-

ρουσίαζε δέμα ἀρχαίων περγαμηνῶν, δαίγμα βέβαιον τῆς εὐγενούς του καταγωγῆς.

Ἀφοῦ ἐπεσφράγισαν τὰς ὑποσχέσεις τῶν δι' ἐνὸς φιλήματος, ἡ Δάφνη μὲ ὀφθαλμοὺς πλήρεις ἔρωτος παρεκάλεσε τὸν ἄγνωστον νὰ τῇ εἴπῃ τὸ ὄνομα καὶ τοὺς τίτλους του.

Ὁ ἄγνωστος ἐφάνη ταραχθεὶς καὶ ἐκίνησε τὰ χεῖλη ψιθυρίσας.

— Ὄ! τοῦτο εἶναι μυστήριον. Ἀγαπητῆ μου, θὰ σοὶ τὸ εἶπω κατόπιν· ὀλέθριαι περιστάσεις ἐπὶ τοῦ παρόντος μοὶ ἐμποδίζουσι τοῦτο.

— Ὄ! ἦναι ἴσως πρίγκηψ, ὅστις ἕνεκα δυσαρρεσκείας μετὰ τῶν συγγενῶν του ἀνεχώρησε τῆς οἰκίας του, ἐσκέφθη ἡ ῥωμαντικὴ νεάνις.

Μετὰ δύο ἡμέρας ἡ Δάφνη παρουσίασε τὸν ἐκλεκτόν της εἰς τὸν πατέρα της, τὸν κύριον πρώην προμηθευτήν.

— Λοιπὸν ἐπιμένετε μὴ θέλων νὰ μᾶς εἴπητε τὸ ὄνομά σας; ἠρώτησεν ὁ πατὴρ τὸν μέλλοντα γαμβρὸν του.

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦτο εἶναι ἀδύνατον, εἶπε θορυβημένος, ἀλλὰ μὲ ἀπόφασιν, ὁ ἄγνωστος.

Ὁ προμηθευτὴς τὸν παρετήρησε προσεκτικῶς, καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου του διέκρινε μεγάλην οὐλὴν παραχθεῖσαν, ὡς φαίνεται, πρὸ χρόνου ὑπὸ αἰχμῆς ξίφους.

— Ἠννόησα εἶπεν ὁ πενθερός του γελῶν μετὰ στιγμῆς τινὰς σκέψεως, θὰ ἐχύσατε βεβαίως αἷμα ἀνθρώπινον. Δὲν εἶναι οὕτως;

— Ἄ! εἶπεν ὁ ἄγνωστος ταραχθεὶς, καὶ μετὰ τινὰς στιγμῆς σιωπῆς ἐξῆλθε τοῦ δωματίου μὲ μεγάλα βήματα.

Ὁ ἐμπαιχθεὶς πατὴρ.

Λοιπὸν τὰ πάντα ἀνεκαλύφθησαν· ὁ ἄγνωστος ἦτο λόρδος ἢ πρίγκηψ μονομαχίας μετὰ τινος τὸν ὁποῖον ἐφόνευσε, κατόπιν κατεδιώχθη ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ ἦδη κρύπτεται εἰς ταύτην τὴν πόλιν περιμένων τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου. Ταῦτα ἦσαν φυσικώτατα καὶ ἡ Δάφνη καὶ ὁ πατὴρ της ἦσαν βεβαιότατοι περὶ τούτου. Ἡ νεάνις μετὰ ταύτην τὴν ἀνακάλυψιν εὐρέθη εἰς τὸ ἄκρον τῆς χαρᾶς· αὕτη ἐρωψιν εὐρέθη εἰς τὸ ἄκρον τῆς χαρᾶς αὕτη ἐρωμένη Λόρδου φονεύσαντος εἰς μονομαχίαν ἀντίπαλον, ἴσως γίγαντα καὶ ὅστις ἦδη ἐκρύπτετο ἵνα διαφύγῃ τὴν ὀργὴν τῶν νόμων. Ὄ, ὁποῖον ῥωμαντικὸν συμβάν! Ἡ Δάφνη ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς δὲν ἐγνώριζε τί ἔλεγε.

Ὁ πατήρ πάλιν ἐσχέπετο ὡς καλὸς λογι-
στής, πῶς νὰ ὠφελθῆ ἀπὸ τοιαύτας εὐνοϊκὰς
περιστάσεις, καὶ ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισε δι' ὁ-
ποιοῦδήποτε μέσου δυνήθῃ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ
ὄνομα, τοὺς τίτλους καὶ τοὺς κληρονομικοὺς
βαθμοὺς τοῦ μέλλοντος γαμβροῦ του. Ἄν ἦτο
πλούσιος τῶ ἔδιδε τὴν θυγατέρα του, εἰ δ' ἄλ-
λως τῶ τὴν ἠρνεῖτο καὶ οὕτως δὲν ἐζημιούτο
τίποτε. Οὕτως ἀποφασισμένος ὑπῆγεν εἰς ἀνα-
ζήτησιν τοῦ ἀγνώστου τὸν ὅποιον εὗρε καθή-
μενον εἰς τὴν συνήθη του θέσιν ἐξετάζοντα τὰ
δένδρα.

— Τοῦτο εἶναι ἐξαιρετόν, ἐμονολόγει ὁ νέος
τρίθων τὰς χεῖρας ἀπὸ εὐχαρίστησιν. Μὲ τοῦτο
θὰ εὐχαριστηθῶ . . .

— Μοὶ φαίνεσθε εἰδήμων τῶν ναυπηγικῶν
ξύλων, εἶπεν ὁ πρῶμθηυτῆς κολακευτικῶς· ἔ-
χετε ἴσως πολλὰ ξύλα εἰς τὰ κτήματά σας;

— Παρὰ πολλὰ, ἀπεκρίθη ὁ ἀγνώστος.

— Καὶ θὰ ἦναι βεβαίως καλὰ; ἠρώτησεν ὁ
πρῶμθηυτῆς.

— Ἐξαιρετὰ . . . καὶ ἀρμοδιώτατα πρὸς κα-
τασκευὴν πάντων καὶ ἰδίως ἀγγωνῶν, ἰκρω-
μάτων καὶ τὰ τῶν τοιούτων, ἀπεκρίθη ὁ νέος
παρατηρῶν τὸν μέλλοντα πενθερόν του μὲ πᾶ-
ράδοξον βλέμμα.

— Καὶ βεβαίως ταῦτα τὰ ξύλα εἶναι τὰ
καλλίτερα δι' οἰκοδομὰς, εἶπεν ὁ πρῶμθηυ-
τῆς, μετὰ μικρὰν δὲ παύσιν προσέθηκεν.
Εἶναι περιττόν, φίλτατε, νὰ μοὶ κρύπτῃς τὸ ὄ-
νομα καὶ τοὺς τίτλους σου, διότι ἤδη τὰ πάντα
γνωρίζω.

— Διάβολε! τὰ πάντα; τί λοιπὸν γνωρίζε-
τε;

— Γνωρίζω ὅτι ἔχετε κληρονομικοὺς τίτλους
καὶ ὅτι ἡ οἰκογένειά σας ἀκμάζει πρὸ τετρα-
κοσίων ἐτῶν καὶ ὅτι ἔχετε κτήματα ἰδιόκτητα
μὲ δάση ἀπέραντα, ἐξ ὧν τὸ εἰσόδημά σας εἶ-
ναι μέγα, ὥστε δὲν ἔχετε οὐδὲν ἀνάγκη
νὰ ἐργασθῆτε.

— Βεβαίως, καὶ μάλιστα διότι ἡ κυβέρνη-
σις φροντίζει περὶ τῆς συντηρήσεώς μου.

— Ἔχετε λοιπὸν μισθὸν τινα, βεβαίως σύν-
ταξιν κληρονομικὴν;

— Ναί.

— Ὁ μισθός σας βεβαίως θὰ ἦναι ἐξ ἐκεί-
νων τῶν συνεισφορῶν τὰς ὁποίας πολλάκις μᾶς
ἐπιβάλλει ἐκτάκτως ἡ κυβέρνησις· ἂν δὲν ἦναι
οὕτως, πνίξον με.

— Σᾶς; Διατί; εἶπεν ὁ ἀγνώστος, καὶ χαι-
ρετήσας ἀπεμακρύνθη.

Ἡ ἐρώτησις.

— Λοιπὸν θὰ γίνετε ἰδική μου διὰ παντός,
φιλτάτη Δάφνη, ἔλεγεν ὁ ἀγνώστος, καθήμε-
νος εἰς τὸ δάσος πλησίον τῆς νεανίδος, εἰς τὸ
βάθρον μνημείου τινος· παρέκει δὲ ἐκάθητο
γραϊά τις θεία, ἥτις πρὶν μὲν ἐχρησίμειεν ὡς
παιδαγωγός, ἥδη δὲ ὡς μεσάζουσα.

Ἡ Δάφνη ἠρυθρία ὡς ἐρυθριῶσιν ὄλαι
αἱ νεανίδες αἵτινες ἐκ τῶν εἰκοσιτεσσάρων ὠ-
ρῶν τῆς ἡμέρας ἐξοδεύουσι δέκα ἐξ ἀναγινώ-
σκουσαι ἐρωτικά μυθιστορήματα.

Ἡρυθρίασε καὶ ἡ θεία, ἥτις, ἄς τὸ εἰπωμεν
μεταξὺ μας, ἦτο γεροντοκόρη 64 ἐτῶν ἡλικίας.

— Θὰ μὲ ἀγκάπτει πάντοτε; εἶμαι βεβαία
περὶ τούτου . . . ἀλλὰ πρέπει νὰ μάθω τὸ ὄνο-
μα, τὸ γένος καὶ τὸν βαθμὸν σας . . .

— Μετὰ τὸν γάμον μὰς θὰ σοὶ τὸ εἶπω . . .

— Ὅχι, θέλω τώρα ἢ ποτέ! ἔλεγεν ἐκείνη,
παρατηροῦσα αὐτὸν μὲ βλέμμα διαπεραστικόν.
Ὁ ἀγνώστος ἐσιώπησεν, ἡ δὲ Δάφνη ἐπανε-
λαβε. Πᾶσα ἀρνήσις εἶναι ἀνωφελής. Γνωρίζω
ὅτι εἶσθε ἀπὸ γένος ἐπίσημον καὶ ἀρχαιοτάτον,
ὅτι ἔχετε τίτλους κληρονομικοὺς καὶ προσέτι
σύνταξιν κληρονομικὴν ἐκ μέρους τοῦ κράτους.

— Ναί.

— Πιστεύω δὲ ὅτι οὗτοι οἱ τίτλοι καὶ τὰ
δικαιώματα θὰ μεταδῶσι κληρονομικῶς εἰς τὴν
σύζυγον καὶ τὰ τέκνα σας.

— Βεβαίως.

— Λοιπὸν κάμετε γρήγορα, ἀνεφώνησεν ὁ
πρῶμθηυτῆς, ὅστις ἦτο κεκρυμμένος ὀ-
πισθεν τοῦ μνημείου καὶ ἤκουε τὰ πάντα. Θὰ
σᾶς δώσω τὴν θυγατέρα μου καὶ ἂν ἀκόμη ἐχύ-
σατε αἷμα ἀνθρώπινον μὲ τὰς χεῖράς σας.

— Δέγων οὕτως ὁ κύριος πατήρ, ἠσπᾶσθη
τὸν ἀγνώστον, ὅστις ἀνταπέδωκε τὸν τρυφερόν
ἀσπασμὸν λέγων.

— Φρόνιμε καὶ μεγαλοφυῆ ἄνθρωπε! ἀξίε
τοῦ αἰῶνός μας, αἰῶνος πολιτισμοῦ . . . διακε-
κριμένε φιλόσοφε.

Ἡ ἀναχώρησις.

Ὁ ἀγνώστος ἐνεδύετο πλουσίως μεγαλοπρε-
πῆ ἐνδύματα διὰ τὸ ὅποιον ἐπέσυρε τὰ βλέμμα-

τα πάντων τῶν κατοικούντων εἰς τὸ ξενοδο-
χεῖον τοῦ χωρίου εἰς ὃ κατώκει. Πρῶταν τινα
ὠμίλουν περὶ αὐτοῦ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ξενοδο-
χείου, ἐν ᾗ ὑπρέτης τις παρέκει ἐκαθίριζε τὸ
φόρεμά του. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ῥάπτῃς
ἐκ Λονδίνου μεταβαίνων εἰς τινα παρακείμενον
πύργον, ἵνα ἐκπληρώσῃ παραγγελίαν τινα εἶχε
σταματήσει εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ὅπως πῆ ποτή-
ριον ζύθου.

— Ἀληθῶς περίφημον φόρεμα, εἶπεν ὁ ὑπη-
ρέτης ἐν ᾗ συγχρόνως ἐχαριεντιζέτο μὲ τὴν ἰ-
σταμένην πλησίον του θαλαμηπόλον.

— Ὁραία κατασκευὴ, προσέθηκεν ἐκείνη.

— Ἰδέτε το, εἶναι καλυμμένον καὶ ἔσωθεν
ἀπὸ πολυτίμον μεταξωτόν· ὦ, τί ὠραῖον! ἔλε-
γεν ἡ μάγιστρος θωπεύουσα τὸ ὄψασμα.

— Ὀνειρεύομαι ἢ εἶμαι ἐξυπνος; ἐφώναξεν
ὁ ῥάπτῃς, ὅστις εἶχε πλησιάσει ἀκούσας νὰ ὁ-
μιλῶσι περὶ φορεμάτων. Πῶς; εἶναι τὸ φόρεμα
τοῦ κόμητος Πόλη! . . . Δὲν ἀπατώμαι, ἐγὼ ὁ
ἴδιος τὸ κατεσκεύασα.

— Διάβολε, εἶπεν ὁ ὑπρέτης! τὰ πάντα ἀ-
νεκαλύφθησαν, ὁ ἀγνώστος κύριος εἶναι κόμης· ὦ
εὐτυχῆς Δάφνη! τί τύχη . . . κόμησα!

— Πῶς; ἀνέκραξεν ἀσθμαίνουσα ἡ παχέια
ξενοδόχος, ὁ ξένος μου κόμης; Γρήγορα, Ζενὴ,
πήγαινε νὰ τὸν ὑπηρετήσῃς, πήγαινε τοῦ τὸ
τσάι του . . . γρήγορα.

— Μὴ βιάζεσθε εἶπεν ὁ ῥάπτῃς τρέμων καὶ
ἐμποδίζων τὴν ὑπρέτριαν, ὁ λεγόμενος κόμης
Πόλη ἀπηγγόνισθη περίσυν εἰς τὴν πόλιν.

Ἡ ἀναχώρησις.

— Διάβολε! τί παράξενον συμβᾶν, ἔλεγεν
ὀλίγας ὥρας κατόπιν ὁ πρῶμθηυτῆς σφίγγων
τὴν χεῖρα τῆς ξενοδόχου· φαντάσου τί ἐ-
κινδύνευσα νὰ πάθω! νὰ νυμφεύσω τὴν θυγα-
τέρα μου μὲ ἓνα ἀπηγγονισμένον.

Ἡ Δάφνη ἔκλαιεν.

— Καὶ βρυκόλαξ ἔάν ἦναι, ἔλεγεν, ἡ καρ-
διά μου πάλλει δι' αὐτόν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ ἀγνώστος εἰσῆρ-
χετο εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου ἐκάθητο ἐκείναι
ὅστινες ἀκριβῶς ὠμίλουν περὶ αὐτοῦ.

Ἡ μάγιστρος μόλις ἴστατο εἰς τοὺς πόδας τῆς.

— Τί συμβαίνει ἄρᾳ γε, εἶπεν ὁ ἀγνώστος
παρατηρῶν τριγύρω του.

— Ἰὰ ἐμάθωμεν, εἶπεν ὁ ὑπρέτης, σὲ ἀνεκα-
λύψαμεν.

— Διάβολε! τί ἀνεκαλύψατε;

— Ὅτι εἶσθε ὁ περίσυν ἀπαγγονισθεὶς κόμης
Πόλη.

Ὁ ἀγνώστος ὀπισθοχώρησε τρία βήματα, ὠ-
χρίασε καὶ ἔσπευσε νὰ κλεισθῆ εἰς τὸ δωμάτιόν
του. Τότε δὲ ἤρχισε νὰ τὸ διασχίξῃ μὲ μεγά-
λά βήματα ψιθυρίζων μεταξὺ τῶν ὀδόντων του,

— Κατηραμένη τύχη! εἰς τὸν διάβολον καὶ
οἱ τίτλοι καὶ οἱ μισθοί! κατηραμένε κόσμῃ!
θὰ χάσω τὴν Δάφνην μου καὶ μετ' αὐτῆς τὴν
ἀξιολάτρευτον προῖκα τῆς! ἀλλ' ἴσως ἂν τῆ ὀ-
μιλήσω ἀκόμη, πεισθῆ καὶ μὲ ἀκολουθήσῃ καὶ
ἂν δὲν θελήσῃ θὰ τὴν βιάσω εἰς τοῦτο. Τὸ ἀπε-
φάσισα θὰ γίνῃ . . .

Διὰ νὰ ἀποφύγῃ δυσάρεστους συναντήσεις ἐπῆ-
δθησεν ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ ἀπ' ἐκεῖ μετ' ὀλί-
γον μετέβη εἰς τὸν κήπον τοῦ μέλλοντος πενθε-
ροῦ του, ὅπου συνήτησε τὴν ὠραίαν Δάφνην.
Ἐκείνη ἔχυνε πολλὰ καὶ θαλλερά δάκρυα τὰ ὁ-
ποῖα ζητήσασα νὰ σπογγίσῃ παρετήρησεν ὅτι
εἶχε λησμονήσει εἰς τὴν οἰκίαν τὸ μανδύλιόν
τῆς· ὁ νεανίας τότε τῆ προσέφερε τὸ ἰδικόν του.
Οἱ κυανόχρους ὀφθαλμοὶ τῆς ἀνεκάλυψαν τότε
εἰς τινα γωνίαν τοῦ μανδύλιου τὰ στοιχεῖα
E. Π. κοσμούμενα μὲ οἰκόσημον κόμητος.

— ὦ! τὰ πάντα εἶναι ἀληθῆ! ὦ δυστυχῆ
κόμη Πόλη, ἀνέκραξεν ἡ νεανίς.

— Κατηραμένη τύχη! ἀνέκραξεν ὁ ἀγνώστος.

— Λοιπὸν ὁ κόμης Πόλη ἀπηγγόνισθη, εἶπε
τρέμουσα ἡ Δάφνη, σεῖς δὲ τίς εἶσθε;

— Ἐγὼ; εἶμαι δυστυχῆς τις, ὠλόλυξεν ὁ
νέος, ὅστις ἤδη ἐφαντάσθη τὰ ἐμπόδια.

— Ἀναμφιβόλως, εἶπε τότε ἡ περίλυπος
νεανίς σπογγίζουσα τὰ δάκρυά τῆς καὶ ὑποκρι-
νομένη ὅσον ἠδύνατο καλλίτερον· ὁ ἐραστής μου
λέγουσιν ὅτι εἶναι εἰς ἀπηγγονισμένους· ἀλλ'
ὅστις καὶ ἂν ἦναι ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ καὶ θὰ τὸν
ἀγαπῶ.

Μετὰ δὲ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἀγνώστου ἡ
εὐαίσθητος καὶ ῥομαντικῆ νεανίς τοιαῦτα σκε-
πτομένη ἀπῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς.

Φόβος.

— ὦ ἀξίεραστός Μις, εἶπεν ὁ ῥάπτῃς, ὅστις
ἐν ᾗ ἀνεχώρει διὰ τὴν πόλιν ἀπῆντησεν εἰς τὸν
δρόμον τὴν τεθλιμμένην Δάφνην. Ὁραία δεσπο-
σύνη, μάθετε ὅτι ὁ ἀγνώστος σας ἀνεχώρησε
καλλίτερον διὰ σᾶς! Νυμφευθῆτε ἄλλον καὶ
οὐχὶ ἓνα . . .

— Σιωπή! τὸν διέκοψεν ἀμέσως ἡ Δάφνη, γνωρίζω τίς εἶναι ὁ δυστυχής. Ἄλλὰ καὶ σεῖς τὸν γνωρίζετε;

— Διάβουλε! ἐγὼ! τὸν εἶδα χιλιάκις καὶ μάλιστα εἰς τὰς σπουδαιότερας περιστάσεις τοῦ βίου του! ἐπέσυρε τὰ βλέμματα ὄλων. Σεῖς δὲν γνωρίζετε ὅτι καὶ αὐριον ἔχει νὰ ἐκτελέσῃ ὑπερησίου εἰς τὴν πόλιν...

— Θεέ μου! τί συνέβη; μήπως τὸν συνέλαβον! Ὡς δυστυχῆ κόμη Πόλη, μήπως θά τὸν κρεμάσουν πάλιν;

— Πᾶν ἄλλο, εἶπεν ὁ πονηρὸς ράπτης εἰρωνικῶς· πηγαίνει νὰ καταστρέψῃ κανένα δυστυχῆ πάλιν.

Εἰς τοιαύτην εἰδήσιν ἡ Δάφνη ἔπρυσεν εἰς νέαν ἐκπλήξιν.

— Σκληρὴ Πόλη, ἔκραζεν ὡς ἀηληπισμένη ἀλλὰ χαίρουσα ἔσθωθεν, δὲν ἐπαρκεῖ ἐν θυμῷ; Ὁ σκληρὸς θέλει καὶ ἄλλο· καὶ διατί; διὰ μηδαιμιάς ὑποθέσεις ἕως διὰ μικρὰς ἐρωτικὰς φιλονεικίας.

Ἐπὶ τέλους

Τὴν ἐπομένην πρωΐαν ἐν ᾧ ὁ κύριος πρῶην προμηθευτὴς προεγεματίτιζε μὲ ἐνκαλὸν μπιφτέκιον καὶ ποτήριον ζύθου, ἡ Δάφνη ἵστατο πλησίον του μὲ ὄφθαλμοὺς ἐξογκωμένους ἀπὸ τὰ δάκρυα.

— Ἀγαπητὴ μου Δάφνη, τῆ ἔλεγεν ὁ πατήρ, σήμερον εἰς τὴν πόλιν Γ... θά ἐκτελεσθῇ σπουδαία θανατικὴ ποινή. Ἐνθυμείσαι βεβαίως τὸν διάσημον ληστὴν Ἰάκωβον, ὅστις πρὸ τινος μηνῶν συνελήφθη καὶ τὸν ὅποιον οἱ δικασταὶ κατεδίκασαν νὰ ἐξοφλήσῃ τὰ νεανικά του λάθη ἐπὶ τῆς ἀγχόνης. Θά συναχθῇ πολὺ πλῆθος. Λέγουν ὅτι καὶ ἐκ Λονδίνου θά ἔλθῃ ἡ εὐγενὴς νεολαία. Σὺ ἔχεις ἀνάγκην διασκεδάσεως. Ἐνδύσου καὶ ἐλθέ μαζί μου· ἐντὸς μιᾶς ὥρας τὸ πολὺ θά εἴμεθα εἰς Γ... ἔχεις ἀνάγκην συγκινήσεως.

— Ἀγαπητέ μοι πάτερ, ἐπειδὴ θά εἶναι πολὺ πλῆθος καὶ ἐγὼ ἔχω ἀνάγκην διασκεδάσεως, θά ἔλθω μαζί σας. Ἐλπίζω ὅτι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἀέρος καὶ ἡ κινήσις τῆς ἀμάξης θά μὲ ὠφελήσῃ καὶ θά ἐλαφρύνῃ τὴν στενοχωρίαν τῆς ψυχῆς μου.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἄμαξα ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐκάθητο ἡ Δάφνη καὶ ὁ ἀξιώτιμος πα-

τήρ της ἔτρεχε μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῶν ἵππων της πρὸς τὴν πόλιν Γ...

Φθάσαντες εἰς τινὰ πλατεῖαν, εἶδον τὸ θανατηφόρον ἱκνῶμα ὑψωμένον. Τὰ περίξ ἦσαν πλήρη πλῆθος διατηροῦντος μεγάλην σιωπὴν. Ἡ Δάφνη ἠρθάνθη τὸν ἑαυτὸν της συγκινοῦμενον παρὰ πολὺ· ἡ καρδία της ἐπαλλε δυνατὰ... καὶ ἐν ὀλίγοις μόλις ἠδύνατο νὰ σταθῇ εἰς τοὺς πόδας της.

Ἦκουσε τοὺς γείτονας συνομιλοῦντας μεταξὺ των. Ἢς ἔλεγε πρὸς ἄλλον.

— Φαίνεται ὅτι πολὺ ἐκότισε εἰς τὸ δημόσιον τὸ νὰ τὸν εὐχαριστήσωσιν, ὥστε νὰ διατηρήσῃ τὸ ἐπάγγελμα του. Ἐπὶ τέλους συγκατετέθη, ἂν καὶ τοῦτο δὲν εἶναι παράδοξον, διότι οἱ πρόγονοί του πρὸ τετρακοσίων ἐτῶν κρατοῦσι τοῦτο τὸ ἀξίωμα.

Ἄλλος παρῆκει προσέθετε.

— Αὐτὸς ἔλεγεν ὅτι θά παραιτηθῇ, ἀλλ' ἄμα ἔμαθε ὅτι ὁ μισθὸς του θά αὐξήθῃ σημαντικὰ ἐπέστεψεν εἰς τὸ ἐπάγγελμα του. Τὸ νόστιμον εἶναι ὅτι τινὲς ἔλεγον ὅτι εἰς τι χωρίον ἐδῶ πλησίον προσεπάθει νὰ νυμφεῖθῃ μὲ τινὰ πλουσίαν...

— Ἄλλ' ἰδοὺ ὁ δυστυχής Ἰάκωβος, εἶπε τις.

Ἡ Δάφνη ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ καταδίκου εἶδεν ἄνθρωπον, κατὰ δυστυχίαν πολὺ γνωστὸν εἰς αὐτήν.

— Ὁ κόμης Πόλη! εἶπεν ὁ πατήρ.

— Ὁ ἀρραβωνιστικὸς μου! ἀνέκραξε μετὰ θαυμασμοῦ ἡ Δάφνη.

— Καλέ τί κόμης Πόλη καὶ τί ἀρραβωνιστικὸς σας, εἶπέ τις τῶν περιεστώτων, εἶναι ὁ Φόρνιξ, κληρονομικὸς δῆμιος τῆς ἐπαρχίας μας καὶ τοῦ ὁποίου οἱ πρόγονοι πρὸ 400 ἐτῶν κρατοῦσι τοῦτο τὸ ἀξίωμα.

— Κληρονομικὸς δῆμιος, παρετήρησεν εὐγενῆς τις Λόρδος εὐρισκόμενος μεταξὺ τοῦ πλῆθους τῶν περιέργων· κληρονομικὸς δῆμιος! ὅποια εἰρωνεία διὰ τὴν κληρονομικὴν ἀριστοκρατίαν.

Ἄγγλος τις φίλος μου ὅστις μοὶ διηγήθη ταύτην τὴν ἱστορίαν, μοὶ προσέθηκεν ὅτι ἡ Δάφνη ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἔγινε νεανὴς φρόνιμος καὶ θετικῆ.

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ)

ὑπὸ ΦΕΡΕΚΥΔΟΥΣ.

Ο ΣΑΜΟΥΗΛ ΒΕΚΚΕΡ.

Ὁ γνωστὸς περιηγητὴς τῆς Ἀφρικῆς Σιρ Σαμουὴλ Βέκκερ ἐπεμψεν ἐσχάτως πρὸς τὸν πρίγκηπα τῆς Οὐαλλίας ἐκτενὴ ἐκθεσιν τῆς ἡδὴ ἐκτελουμένης ἐκστρατείας του εἰς τὴν κεντρικὴν Ἀφρικὴν. Τῆς ἐκθέσεως ταύτης, καταχωρισθείσης εἰς ἐν τῶν τελευταίων φύλλων τοῦ Χρόνου, περιλήψιν μεταφερόμεν ἐνταῦθα χάριν τῶν συνδρομητῶν ἡμῶν.

Ὁ Σιρ Σαμουὴλ Βέκκερ (ἤδη Βέκκερ Πασσᾶς) ἀναχωρήσας ἐκ Σουέζ κατὰ τὸ 1870 καὶ φθάσας εἰς Σουδακὴν, διηυθύνθη διὰ ξηρᾶς εἰς Καρτούμ, ὅπου εἶχε προαποστείλει 26 πλοῖα, ἐξ ὧν 6 μικρὰ ἀτμόπλοια· καὶ μέρος μὲν αὐτῶν εἶχον φθάσει, τὰ δὲ λοιπὰ ἐπεριμένοντο, φέροντα φρουρὰν ἐκ 500 Αἰγυπτίαν στρατιωτῶν παντὸς ὅπλου, μηχανικοὺς καὶ συνοδίαν ἐπιστημόνων, ἀποστελλομένων ὑπὸ διαφόρων κυβερνήσεων, ὅπως λάθῃσι μέρος εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν ταύτην ἐκστρατείαν.

Σκοπὸς τοῦ γενναίου τούτου περιηγητοῦ εἶναι ἡ κατάργησις τῆς σωματεμπορίας τῶν μαύρων, καὶ ἡ καθυπόταξις τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς μέχρι τοῦ Ἰσημερινοῦ εἰς τὴν κυριαρχίαν τῆς Αἰγύπτου. κυβερνήσεως· προτίθεται δὲ ὡσαύτως νὰ περιέλθῃ τῆς ἐπὶ τοῦ Ἰσημερινοῦ κειμένης νὰ περιέλθῃ τῆς ἐπὶ τοῦ Ἰσημερινοῦ κειμένης δύο μεγάλας νήσους, ἐξ ὧν ὁ Νεῖλος λαμβάνει τὴν ἀρχὴν του, ὅπως περιγράψῃ αὐτὰς καὶ προσδιορίσῃ, εἰ δυνατὸν, ἐπακριβῶς τὰς πηγὰς τοῦ Νεῖλου, ἃς ὁ πλοίαρχος Γράντ ἀνεκάλυψε κατὰ τὸ 1865. Εἰς Καρτούμ ἠναγκάσθη νὰ περιμείνῃ ἐπὶ 7 περίπου μῆνας, ὅπως φθάσῃ ὀλόκληρος ἡ συνοδία καὶ προετοιμάσῃ τὰ ἀναγκαζοῦντα τρόφιμα καὶ πλοῖα διὰ τὸ ἐσωτερικόν. Τὸν 10 ὄριον τέλος τοῦ 1870 ἀνεχώρησεν ἀπὸ Καρτούμ διὰ Κοντοκορῶ, συνοδευόμενος ὑπὸ 1600 τακτικῶν στρατιωτῶν Μαύρων, ὡς ἀντεχόντων μᾶλλον εἰς τὰ τοιαῦτα κλίματα καὶ μὲ 25 πλοῖα καὶ τινὰ ἀτμόπλοια.

Ἐνεκα δὲ τοῦ ἀπὸ Καρτούμ εἰς Κοντοκορῶ ὑπάρχοντος κλάδου τοῦ Νεῖλου, ὅστις καταντᾷ δύσπλευτος ἕνεκα τῶν φορημένων χόρτων καὶ καλάμων, ὁ Σιρ Βέκκερ ἀπώλεσε 5 μῆνας ὅπως διέλθῃ τὸ μέρος τοῦτο, μοχθήσας καὶ ταλαιπωρηθεὶς οὐκ ὀλίγον, ἀπολέσας ἱκανοὺς ἐκ τῆς συνοδίας του καὶ τὸν ἰατρὸν αὐτοῦ, ἀποθανόντας ἐξ ἀσθενείας καὶ ταλαιπωρίας, τέλος δ' ἐ-

φθασε τὴν 1ην Ἀπριλίου 1871 εἰς τὸ Κοντοκορῶ, καὶ κιοιεύσας τὴν πόλιν ἐπ' ὀνόματι τῆς Αἰγυπτιακῆς κυβερνήσεως, ὠνόμασεν αὐτὴν Ἰσημαλίαν. Λέγει πρὸς τοῦτους ὅτι καθ' ὁδὸν ἐντὸς τοῦ βραχίονος τοῦ Νεῖλου συνέλαβε πολλὰς ἐκατοντάδας δούλων καὶ τοῦτους μὲν ἀπλευθέρωσε, τοὺς δὲ δουλεμπόρους ἐβάλλεν εἰς τὰς ἀλύσεις καὶ ἀπέστειλεν εἰς Κάϊρον μετὰ τῶν ἀσθενῶν, ὡς καὶ ἀξιοματικούς τινες καὶ στρατιώτας Αἰγυπτίους μετὰ τοῦ συνταγματάρχου Ραούφ Βέη, ὡς δυσαρεστηθέντας διὰ τὴν κατάργησιν τῆς σωματεμπορίας. Διηγείται δὲ ὅτι ὅλοι οἱ ἐκεῖ κάτοικοι εἶναι λίαν δυσχεστημένοι, καθότι καταστρέφονται μέγαρα οὐτῶν συμφέροντα, ἐκ τοῦ αἰσχροῦ τοῦτου ἐμπορίου προερχόμενα.

Εὐρίσκεται δὲ εἰσέτι εἰς Κοντοκορῶ, ὅπου ἀνήγειρε φρούριον εἰς ᾧ προτίθεται νὰ ἀφήσῃ ἱκανὴν φρουρὰν, διοικουμένην ὑπὸ Εὐρωπαίων, καὶ μάλιστα Ἀγγλικῶν ἀξιοματικῶν, ὅπως συλλαμβάνῃ πᾶν πλοῖον διερχόμενον ἐκεῖθεν μὲ φορτίον δούλων· ἔχει δὲ ἀπόλυτον ἐξουσίαν νὰ τιμωρῇ διὰ θανάτου πάντα δουλεμποροὺς καὶ πάντα ὑπάλληλον μὴ ἐκτελοῦντα ἀκριβῶς τὰ καθήκοντά του.

Ἐπειδὴ δὲ φυλαί τινες πρὸς νότον κείμεναι δὲν ἠθέλησαν ν' ἀναγνωρίσωσι τὴν κυριαρχίαν τῆς Αἰγύπτου, ἐξεστράτευσεν κατ' αὐτῶν καὶ τὰς καθυπέταξεν εὐκόλως. Ἐμελλε δὲ ν' ἀναχωρήσῃ ἐκεῖθεν εἰς τὸ τέλος τοῦ 1874, γράψας εἰς τὴν κυβέρνησιν ὅπως τῷ ἀποσταλλῶσιν 800 στρατιῶται μαῦροι, ὡς ὑπέικοντες μᾶλλον εἰς τὴν στρατιωτικὴν πειθαρχίαν καὶ ἀντέχοντες εἰς τὰ θερμὰ ἐκεῖνα κλίματα. Παρεκάλει δὲ τὸν πρίγκηπα τῆς Οὐαλλίας, ὅπως συστήσῃ τῇ Αἰγυπτιακῇ Κυβερνήσει τὴν ταχεῖαν ἀποστολὴν τῆς ἀναγκαίουσας αὐτῷ ἐπικουρίας, ὅπως προχωρήσῃ εἰς τὰ ἐνδότερα.

Πρὸς ἀνταμοιβὴν τῶν ἀτῶτων κόπων τοῦ μεγαλεπιβούλου τούτου ἀνδρὸς καὶ πρὸς ἐμψύχωσιν τῶν μελλουσῶν αὐτοῦ ἐκδουλεύσεων, ἡ μὲν Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις τὸν ἐτίμησε μὲ τὸν τίτλον καὶ τὸ παράσημον τῶν Ταξιαρχῶν, ἡ δὲ Αἰγυπτιακὴ μὲ τὸν τίτλον τοῦ Πασσᾶ πρώτης τάξεως καὶ τὸν βαθμὸν τοῦ ἀντιστρατήγου καὶ διοικητοῦ τῆς Ἀνωτάτης Αἰγύπτου καὶ Κεντρικῆς Ἀφρικῆς, ἀπὸ Καρτούμ μέχρι τοῦ Ἰσημερινοῦ.

ΟΙΚΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ.

Ἀπόκριμα τῆς ὠραιότητος διὰ τὰς Κυρίας.

Πᾶσα κυρία ἐξακολουθοῦσα τοὺς ἐφεξῆς κανόνας θέλει διατηρήσει ἐπὶ πολὺ τὴν καλλονὴν καὶ τὴν ἀνθηρότητα τῆς.

Τὸ πρῶτ' μεταχειρίζου καθαρὸν ὕδωρ πρὸς καθαρισμὸν τοῦ προσώπου, καὶ ἀπόφευγε τὴν χρῆσιν παντός ἄλλου ὑγροῦ.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας ἀπόφευγε τὰ βίαια καὶ ὀρμητικὰ πάθη, καὶ πρὸ πάντων τὸν φθόνον, διότι οὗτος παρέχει νοσώδη ὠχρότητα εἰς τὸ δέρμα.

Ἔσο ἐγκρατῆς εἰς τὸ φαγητόν σου, καὶ ἐνθυμοῦ πάντοτε ὅτι δὲν ζῶμεν διὰ νὰ τρώγωμεν, διότι τοῦτο εἶναι ἔργον τῶν χοίρων, ἀλλὰ τρώγωμεν διὰ νὰ ζῶμεν. Ποτὲ λοιπὸν νὰ μὴ γεμίζωμεν τὸν στόμαχον καθ' ὑπερβολὴν μὲ φαγητά, διότι τὸ τοιοῦτον ἐπιφέρει ἀσθενείας εἰς τὸ σῶμα, καὶ πολλάκις φέρει πολυσαρκίαν, ἣτις εἶναι ἀηδῆς εἰς τὰς κυρίας.

Φεῦγε ὡς δηλητήριον τὴν χρῆσιν τῶν πνευματωδῶν, καὶ αἱ νεάνιδες ἄς ἀποφεύγωσι τὸν οἶνον.

Ἀπόφευγε τὰς ἐντρίψεις τοῦ προσώπου, ἀντ' αὐτῶν δὲ μεταχειρίζου μέτριον περίπατον· θέλεις ἔχει φυσικὸν ἐρύθημα εἰς τὰς παρεῖάς σου, τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ μιμηθῆ ἢ τέχνη.

Ἔσο πραεὶς καὶ εὐδιάθετος, καὶ τὸ πρόσωπόν σου θέλει κατασταθῆ εὐάρεστον εἰς ἅπαντας.

Προσπάθει νὰ ἐγείρῃσαι ἀπὸ τὴν κλίνην πολυλὰ ἐνωρὶς καὶ ὅσον δύνασαι πρὶν ἔκθῃ εἰσεῖτι ὁ ἥλιος, καὶ τὰ χεῖλη σου θέλωσι διατηρεῖ ἐπὶ πολὺ τὸ ἐρυθρὸν χροῖμά των.

Ἀπόφευγε πρὸ πάντων τὴν ἀργίαν, ἣτις ὄχι μόνον εἶναι πηγὴ πάσης κακίας, ἀλλὰ καὶ νοθεραίνει τὸ σῶμά σου, σὲ καθιστᾷ φιλάσθενον καὶ ἰδιότροπον, καὶ μαραίνει ὅλην σου τὴν ἀνθηρότητα.

Διατηρήσεις τῶν σταφυλῶν κατὰ Κινεζικὸν καὶ κατ' Ἑυρωπαϊκὸν τρόπον.

Οἱ Κινεζοὶ διατηροῦσι τὰς σταφυλάς ἐπὶ 6—8 μῆνας εἰς νεαράν καὶ ἀξιόλογον κατάστασιν κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον. Ἐκκόπτουσιν ἐκ

τῶν μεγάλων κολοκύνθων, παρ' ἡμῖν φλασκοῦνια καλουμένων, μεγάλην ὀπὴν ἐν εἴδει καπακίου (πωμακτος) καὶ ἀπ' οὗ ἐκβάλλουσι τὰς ἐμπεριεχομένας σαρκώδεις οὐσίας ἐνστοιβάζουσι τὰς καλῶς ἐχούσας σταφυλάς καὶ ἀκολούθως κλείουσι τὴν ὀπὴν διὰ τοῦ ἰδίου πώματος, τὸ ὁποῖον περιχέουσι μὲ λάσπην. Ἐὰν ἀνοιχθῶσι κατὰ τὸν Μάϊον θὰ εὐρεθῶσιν αἱ σταφυλαὶ εἰς καλὴν κατάστασιν. Καλὸν καὶ ὠφέλιμον εἶναι νὰ δοκιμασθῆ ἢ Κινεζικὴ αὕτη μέθοδος καὶ ἐν Κρήτῃ, ὅπου βεβαίως ὑπάρχουσι φλασκοῦνια μεγάλα καὶ ἐν ἀφρονίᾳ.

Κατ' Ἑυρωπαϊκὴν μέθοδον διατηροῦνται διὰ τῶν ξηρῶν πιτύρων. Ἀφοῦ ἐνστοιβάζουσι τὰς καλῶς ἐχούσας σταφυλάς εἰς ὀλίγον ὕψος ἔχοντα ξύλινα κιβώτια, ἐπιπάσσουσιν ἐπ' αὐτῶν κατάξηρα πίτυρα διὰ νὰ εἰσχωρήσωσιν εἰς ἅπαντα τὰ κενὰ διαστήματα καὶ σκεπασθῶσιν ὑπὸ τοιούτων ξηρῶν πιτύρων διατηροῦνται τὰ τοιαῦτα κιβώτια εἰς μέρος ξηρὸν καὶ δι' αὐτῆς τῆς μεθόδου διατηροῦνται αἱ σταφυλαὶ ἐπὶ 5—6 μῆνας εἰς καλλίστην κατάστασιν. Ἐὰν προτοῦ νὰ γευθῶσιν, ἐντεθῶσιν αἱ σταφυλαὶ εἰς ψυχρὸν ὕδωρ, ἀναλαμβάνουσι τὴν δροσεράν γεῦσιν καὶ φαίνονται ὡς νεοαποκεκομμένα.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΤΑΛΑΚΤΟΣΠΗΛΑΙΟΥ
ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΑΝΤΙΠΑΡΟΥ.

Ἡ νῆσος Ἀντίπαρος εἶχε πρὸ 40 ἡδὴ ἐτῶν ἐν τῶν ὠραιότερων σταλακτοσπηλαίων τῆς ὑψηλίου· ὅμως οἱ σταλακτίται οἵτινες ἄνωθεν ἐντὸς τοῦ σπηλαίου τούτου ἐκρέμωοντο πρὸς τὰ κάτω ἔχοντες μῆκος 6—10 ποδῶν, ὑπὸ βεβήλων χειρῶν τῶν ἐκεῖ ποιμένων ἀπεκόπησαν διὰ κατ' αὐτῶν πυροβολισμῶν, ἵνα τὰς πωλήσωσιν ἀντὶ ὀλίγων δραχμῶν πρὸς τοὺς τὸ πρότερον ἀξιοθαύμαστον σπήλαιον ἐπισκεπτομένους περιηγητὰς καὶ τὸ ὠραῖον τοῦτο σταλακτοσπήλαιον εἶναι τὴν σήμερον ἐστερημένον τοῦ παρθενικοῦ αὐτοῦ ἐνδύματος. Ἔτερον κακὸν ἐπίσης καταστρεπτικὸν ἐπῆλθεν εἰς τούτους τοὺς ἄλλοτε λευκοὺς ἢ διαφανεῖς σχεδὸν σταλακτολίθους, μεταβεβλημένους τὴν σήμερον εἰς μέλανας κρεμαμένους βοστρύχους, καθότι οἱ ἐγκατοικοῦντες ποιμένες μετὰ τοῦ ποιμνίου αὐτῶν ἀνάπτουσιν πισσωμένον σχοινίον πρὸς φωτισμὸν τοῦ σπηλαίου, ὅθεν ὑπὸ τοῦ καπνοῦ κατακαλύπτονται καὶ τῆς καπνίας, ὅθεν καὶ οἱ ὑπάρχοντες στα-

λακτόλιθοι ἔχασαν τὸ ἀρχικὸν παρθενικὸν λευκὸν χροῖμα. Ἡ φαντασία ἠδύνατο νὰ δημιουργήσῃ ἐκ τῶν προτέρων ὑπαρξάντων σταλακτολίθων, οἵτινες ἐκάλυπτον καὶ τὰς παρεῖάς τοῦ σπηλαίου παραπετάσματα, τάφους, κίονας καὶ κρεμάμενα πολυέλαια μετὰ τῶν βραχιόνων αὐτῶν, ὠραιὰς πολυλυχίας καὶ ἐπ' αὐτῶν ἰστάμενα τὰ κηρία των. Μέγα ἀδίκημα εἶναι ὅτι τοῦτο τὸ σπήλαιον εἶναι τὴν σήμερον γυμνὸν ἢ ὅτι ἴσως χιλιάδων καὶ χιλιάδων χρόνων δημιουργήματα τῆς φύσεως ἐκ τοῦ ἄνωθεν διὰ τῶν διασφαγῶν τῶν ἐπιχειμένων στρωμάτων στάγδην στάγδην διασταλάζοντος ὕδατος, ἐξ οὗ τὰ τιτανούχη μόρια ἀπεχωρίσθησαν, διηπάγησαν καὶ κατεκερματίσθησαν διὰ τῆς ἀξίνης καὶ διαπυροβολισμῶν καὶ πλήθος ὠραίων κομματιῶν σταλακτολίθων εὕρισκονται κρυμμένα χαμὰ πρὸς λύπην τοῦ τὰ τοιαῦτα ἐπισκεπτομένου ξένου περιηγητοῦ. Πρὸ 35 χρόνων ἐπισκεφθεὶς τὸ ὠραῖον τοῦτο σταλακτοσπήλαιον, τὸ φωτισθὲν ἐν καιρῷ νυκτὸς διὰ λευκῶν καὶ ἐρυθρῶν βεγγαλικῶν πυρῶν, ἐφάνη ἀξιοθαύμαστον διὰ τὰ πολυχρόνια ἔργα καὶ κοσμήματα ταῦτα τῆς φύσεως ἐκ τῶν κατασταλάζόντων τιτανούχων ὕδατων. Οἱ σταλακτόλιθοι σύγκεινται ἐξ ἀνθρακικῆς ἀσβέστου ἧτοι ἐκ τῶν συστατικῶν τοῦ Μαρμάρου.

Σταλακτοσπήλαια ὅμως πλέον ἀσήμαντα ὑπάρχουσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα εἰς τὴν νῆσον Κύθον τὸ καλούμενον Καταφύγι ἢ καταφύγιον. Τὸ τῆς Λερναίας λίμνης, τὸ ἐν τῇ ἀρχαιότητι καὶ ποτὲ διάσημον Κωρύκιον σπήλαιον, τὸ εἰς Τήνον εἰς θέσιν Ὁξομεριά, τὸ πλησίον τῆς Κερκτέας ἐπὶ τοῦ Ὑμηττοῦ καὶ τὸ πλησίον τῆς Κυλλήνης, τελευταίως ἀναλυθῆναι καὶ ἕτερον ἐπὶ τῆς νήσου τῆς Ἑλένης ἢ Μακρονησίου.

Ξ. ΛΑΝΔΕΡΡ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Γα ἢ συλληθηθεῖσα ἐπ' αὐτοσφῶ ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας κλέπτουσα.

Ἡ ἀστυνομία ἡμῶν ἂν δὲν κατορθῶνῃ πᾶν τοτε ν' ἀνακαλύπτῃ ἢ νὰ προλαμβάνῃ τοὺς διποδας κλέπτας, συνέλαβεν ὅμως κατ' αὐτὰς ἐν μικρὸν τετράποδον, μίαν γαλῆν, κλέπτριαν πολυτίμων πραγμάτων.

Τοῦ κ. Ε... ἀπωλέσθη ἐν τῇ οἰκίᾳ του τὸ ὠρολόγιον, ἀνηρτημένον ἄνωθεν τῆς ἱματιοθήκης (κομμῶ). Εἰδοποιήθησα ἡ εὐνησε τὰ κιβώτια του κλπ. ἀλλ' οὐδὲν ἀνεκάλυψε. Τὴν ἐπαύριον ὁ κ. Ε... εἰδοποίησε τὸν κ. διευθυντὴν ὅτι εὐρέθη τὸ ὠρολόγιον. — Ποῦ; — Ὑπὸ τὸ δάπεδον τοῦ θαλάμου ἐντὸς τινος ὀπῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας καθημένη πολλὰκις ἐνεβλεπεν ἡ γαλῆ τῆς οἰκίας. Ὁ διευθυντῆς μετέβη ἀμέσως εἰς τοῦ κ. Ε... καὶ εἶδε τῷ ὄντι τὴν γαλῆν παρὰ ὀπῆν, ἐπιβλέπουσαν καὶ τὸ ὠρολόγιον ἐντὸς αὐτῆς, τὸ ὁποῖον ἐξαχθὲν ἀνηρτήθη πάλιν εἰς τὴν θέσιν του· καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐκ περιεργείας ἀπεχώρησαν, ὅπως ἴδουν τί ἐμελλε νὰ πράξῃ τὸ ζῶον· ἡ γαλῆ θεωρήσασα ἑαυτὴν μόνην ἐπῆλθῃ ἐπὶ τοῦ κομμῶ καὶ ξεκρεμάσασα τὸ ὠρολόγιον καὶ φέρουσα εἰς τοὺς ὁδόντας ἐκ τῆς ἀλυσίδος, τὸ ἔρριψε πάλιν ἐντὸς τῆς ὀπῆς. Ὁ κλέπτης λοιπὸν συνελήφθη ἐπ' αὐτοσφῶ. Μετὰ τοῦ ὠρολόγιου εὐρέθησαν καὶ ἄλλα τινὰ κλοπιμαῖα, οἷον ἐν δακτυλίδιον μικρᾶς ἀξίας, δύο κουταλάκια ἀργυρᾶ καὶ μικρὰ τις καρρὶς, τὰ ὁποῖα εἶχε χάσει κατὰ καιροὺς ἡ κ. Ε... ἀλλ' ὡς μικρᾶς ἀξίας δὲν τὸ ἀνήγγειλεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Ὁ κ. Διευθυντῆς ἐστελεῖν ἀμέσως τὸν κλέπτην εἰς φυλακὴν εἰς τὰ ὑπόγεια τῆς ἀστυνομίας, ὅπως τὸν παραδῶσῃ εἰς χεῖρας τῆς Δικαιοσύνης.

Μὴ τις νομίση μῦθον τοῦτο· εἶναι γεγονός ἀληθέστατον. Δὲν ἠξέυρομεν μόνον ἂν ὁ κ. εἰσαγγελεὺς ἐφυλάκισε τὸν συλληθθέντα· νομίζομεν ὅμως ὅτι τὸν ἀπέλυσε, καθ' ὅσον τὰ κλοπιμαῖα δὲν ἦσαν ἀνωτέρας ἀξίας τῶν 3000 δραχμῶν.

Ἡ ὑποπρωτικὴ χῆν.

Τὸ ἐνοστικτὸν τῶν ζῶων εἶναι πραγματικῶς ἐνίοτε θαυμάσιον. Γεωργός τις εἶχε χῆνα, ἣτις κατὰ τύχην ἔμεινε μόνη. Συνέβη ποτὲ ἡ γυνὴ τοῦ γεωργοῦ νὰ θέσῃ ὡς χηνὸς ὑπὸ ὄρνιθα διὰ νὰ κλωσῆσῃ αὐτά. Ὅταν ἦλθεν ὁ καιρὸς καὶ ἐξῆλθον τὰ χηνάρια, ἔτρεξαν, ἅμα ἠδυνήθησαν, καὶ, ὡς εἶναι φυσικόν, ἐρρίφθησαν εἰς τὸ ὕδωρ· ὡς ἐκ τούτου ἡ ὄρνις μήτηρ εὐρέθη εἰς θέσιν δεινῆν· ἡ μητρικὴ στοργὴ τῆς τὴν παρεκίει ν' ἀκολουθήσῃ τὰ χηνάρια, τὸ δὲ τῆς αὐτοσυντηρήσεως αἰσθημα ἐκράτει αὐτὴν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς.

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ ἐφάνη ἡ χῆν πλεούσα μετὰ κρίτου, ὅστις μεθερμηνευόμενος ἐσήμαινεν ἄφες νὰ λάβω τὴν φροντίδα αὐτῶν ἐγὼν. Ἐκολύθησε λοιπὸν μετ' αὐτῶν ἄνω καὶ κάτω,

καὶ ὅταν ἐκουράσθησαν ἀπὸ τὴν ἐνυδρον ἐκδρομὴν των, ἐπανέφερον αὐτὰ ὑπὸ τὴν φύλαξιν τῆς ὀρνίθου. Τὴν ἐπαύριον ἤλθον πάλιν κάτω τὰ χηνάρια, ἡ δὲ χὴν καὶ ἡ ὄρνις ἦσαν εἰς μεγάλην κίνησιν. Κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην εἶναι ἄγνωστον ἂν ἡ χὴν προσεκάλεσε τὴν ὄρνιθα εἰς φιλικὸν περίπλουον· τὸ βέβαιον καὶ ἐν ταύτῳ περίεργον εἶναι ὅτι, ἐνῶ ἡ χὴν ἦτο πλησίον τῆς ὄχθης, ἡ ὄρνις ἐπήδησεν ἐπὶ τῆς ῥάχους αὐτῆς, καὶ οὕτως ἑμοῦ ἐπλευσαν ἄνω καὶ κάτω, συνοδεύουσαι τὸν πτερωτὸν στολίσκον. Ἐκτοτε δὲ καθ' ἐκάστην, πᾶς τις ἠδύνατο νὰ ἴδῃ τὴν ὄρνιθα ἐπὶ τῆς πλεούσης χηνῆς εἰς ἄκρον εὐχρηστικημένην καὶ μὲ καλὴν διάθεσιν. Πολλοὶ ἐπεσεύβησαν τὸ ἔκτακτον τοῦτο θέαμα, τὸ ὅποιον καθ' ἐκάστην ἐπανελαμβάνετο, ἕως οὗ οἱ μικροὶ ἐκδρομεῖς ἐφθασαν εἰς ἡλικίαν διακριτικὴν, καὶ δὲν εἶχον πλέον ἀνάγκην τῶν ὑπηρεσιῶν τῶν αὐδηγοδιδασκάλων χηνῶς καὶ ὄρνιθου».

Ναυαγοὶ περιπλαγόμενοι ἐν τῷ Ὠκεανῷ.

Γνωστὸν ὅτι πρὸ τινος καιροῦ ἐναυάγησε κατὰ τὰς ἀμερικανικὰς θαλάσσας τὸ ἀγγλικὸν πλοῖον **Sullian**, ἀπολεσθὲν αὐτανδρον. Ἐσχάτως, καθὰ γράφουσιν ἐκ Φλωρίδος, εὐρέθη εἰς τὰ παράλια τοῦ μεξικανικοῦ κόλπου περίεργός τις σημεῖωσις περὶ τῆς ἀπωλείας τοῦ ἐν λόγῳ πλοίου καὶ τῆς διασώσεως τριῶν μόνον ἀνθρώπων ἐκ τοῦ πληρώματος αὐτοῦ, οἵτινες εἰσέτι δὲν ἀνευρέθησαν. Ἡ σημεῖωσις ἔχει ὡς ἑξῆς.

«Ἐν τῷ πελάγει, πρὸς ἀνατολὰς τῆς Βρασιλιανῆς παραλίας, 21 Ἰανουαρίου 1872... Ἡ σημεῖωσις αὕτη ἐγράφη ὅπως βεβαιώσῃ ὅτι οἱ ὑποφαινόμενοι εἴμεθα οἱ τρεῖς μόνον ἐπιζήσαντες ἐκ τοῦ ἀγγλικικοῦ πλοίου **Sullian**, ἀπολεσθέντος τὴν νύκτα τῆς 15 τρέχ. Πλέομεν ἐπὶ ἕξ ἡῆδη ἡμέρας ἐν τινὶ πλοίῳ ἄνευ καταστρώματος, ὑποφέροντες πῆναν, δίψαν καὶ ταλαιπωρίας, ἃς ἀδύνατον νὰ ἐνοήσῃ πᾶς ὅστις δὲν νῆδοκίμασεν αὐτάς. Ἄφ' ὅτου τὸ πλοῖον ἡμῶν νῆδυθίσθη, εἰς μάτην προσδοκῶμεν νὰ ἴδωμεν ἠάναφαινον εἰς τὸ ὀρίζοντα ἰστίον τι. Τί νὰ πῆγιναν ὁ πλοίαρχος καὶ οἱ λοιποὶ ἄνδρες μόνος ὁ Θεὸς γινώσκει. — Ὑπογεγραμμένοι: **Τζῶν Θωμᾶς**, ὑποπλοίαρχος, **Μιχαήλ Δουδ.λεῦ** καὶ **Τζῶν Δουγερ**, ναῦται.»

ΤΑ ΟΡΦΑΝΑ ΜΟΥ.

Ἴδετε τὰ παιδάκια μου
Πῶς στέκουν μαραμμένα,
Ὁρφάνεψαν τὰ δύστυχα
Γι' αὐτὸ εἶναι λυπημένα.
Μικρὰ μικρὰ μοῦ τ' ἄφησε,
Μοῦ εἶπε 'στὰ παραδίω
Τί φεύγω καὶ 'στ' ἀρίνω.

Ἀγάπησέ τα καὶ γιὰ μὲ
Τὰ εἶχα παρηγοριά μου
Τὰ ἑβραϊνὰ ὁ δύστυχος
Μέτα 'στὴν ἀγκαλιά μου.
Τώρα ποῦ τὰ χωρίζομαι
Θέλω νὰ τὰ χορτάσω
Γιατί θὰ νὰ τὰ χάσω.

Γιὰ ἰδῆς πῶς μὲ κυττάζουνε,
Δὲν νοιώθουν τὰ καυμένα
Πῶς θὰ νὰ μείνουν ἔρημα,
Μικρὰ, ὀρφανέμενα,
Πῶς ἡ ψυχῆ μου τὰ πονεῖ!
Νὰ μὴ μοῦ τὰ μαλώνης,
Γιατί θὰ μὲ πληγώνης.

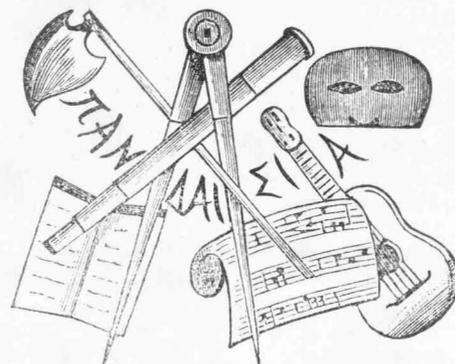
Σὰν κλαίει καὶ στενάζουνε
Δὲν θὰ 'χω ἡσυχία
'Στὸ μνημά μου ἀνάπαυσι
Δὲν θ' αὖρω πιά καμμία,
Κι' ἐκεῖ ὅπου θὰ στέκομαι
Θὰ 'σθάνομαι ἀκόμα
Βαρύτερο τὸ χῶμα.

Ὅμιλα τα συχνὰ γιὰ μὲ,
'Πέτους εἶχαν πατέρα
Ὅπου πολὺ τ' ἀγάπαγε
Καὶ νᾶλθουσε μὴ 'μέρα,

Ν' ἀνοίξουσε τὸν τάφον μου
Νὰ τ' αἰσθανθοῦν σιμά μου
Τ' ἄχαρα κόκκαλά μου.

Μοῦ εἶπε καὶ τὸν ἔχασα
Μοῦ 'φυγε 'σάν ἀσπίδα
'Ὡσάν τ' ἀστέρι ἔσθουσε
Καὶ πλέον δὲν τὸν εἶδα·
Εἶναι σκληρὸς ὁ θάνατος
Δὲν τὸν γιατρεῦει ὁ χρόνος
Τ' εἶναι βαρὺς ὁ πόνος.

Μ. Α. ΜΠΕΤΣΟΥ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ.

Καθ' ἃ λέγεται, ἐν Ἀγγλίᾳ γίνεται χρῆσις τοῦ ἑξῆς εὐκόλου καὶ δραστηκωτάτου φαρμάκου κατὰ τῆς νόσου εὐφλογίας. Εἰς ποτήριον πεπληρωμένον κατὰ τὸ ἡμισυ ὕδατος ἐγγέεται πρὸς διάλυσιν σύνθητες ἄλας ἐνὸς κοχλιαρίου, εἶτα δὲ πληροῦται τὸ ποτήριον διὰ μηλίτου οἴνου. Τὸ τοιοῦτοτρόπως κατασκευασθὲν φάρμακον λαμβάνει ὁ ἀσθενὴς καθ' ἐκάστην πρωΐαν, χωρὶς νὰ φάγῃ τι προηγουμένως, ἤτοι νηστικός, ἔπειτα δὲ τὴν μεσημβρίαν καὶ τὴν ἑσπέραν ἀνά ἐν ποτήριον. Ἡ θεραπεία εἶναι ἀφρευκτός.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΑ.

Κίνησις τοῦ πληθυσμοῦ τῆς γῆς.

Κατὰ μέσον ὄρον ὁ ἀνθρώπινος βίος διαρκεῖ 33 ἔτη καὶ 6 μῆνας. Τὸ ἐν τέταρτον τῶν ἀνθρώπων ἀποθνήσκουσι πρὸ τοῦ 7 ἔτους τῆς ἡλικίας καὶ τὸ ἡμισυ πρὸ τοῦ 47. ἕξ 100 ἀνθρώπων μόνον 6 ζῶσιν ὑπὲρ τὰ 60 ἔτη· ἐκ 500 μόνον εἰς γίνεται 80ούτης, καὶ ἐκ 1000 μόνον

εἰς 100ετής. Καθ' ἕκαστον ἔτος ἀποθνήσκουσι 33 ἑκατομ. ἀνθρώπων, ἤτοι 96,000 τὴν ἡμέραν, 3730 τὴν ὥραν, 60 τὸ πρῶτον λεπτόν, καὶ 1 ἀνά πᾶν δευτερόλεπτον. Τὰ 33 ταῦτα ἑκατομ. ὅμως ἀντικαθιστῶνται καὶ πλέον ἐπιπλέον ὑπὸ 42,500,000 γεννήσεων. Ἡ περίσσεια δὲ αὕτη τῶν 9]12 ἑκατ. κατ' ἔτος ἤθελεν ἐπενέγκει μεγάλην αὐξήσιν τοῦ πληθυσμοῦ τῆς γῆς, ἀν οἱ πόλεμοι καὶ αἱ ἐπιδημίαι δὲν ἐφρόντιζον περὶ τῆς ἰσορροπίας. Παρατηρήθη δὲ ὅτι οἱ πλείστοι θάνατοι καὶ αἱ πλείστοι γεννήσεις συμβαίνουσιν ἐν καιρῷ νυκτός. Ἐπὶ 120 ἀνθρώπων ἀμφοτέρων τῶν φύλων γίνεταί εἰς γάμος (νόμιμος) ὥστε καθ' ἕκαστον ἔτος γίνονται ἐπὶ τῆς γῆς 82,500,000 γάμων.

Πληθυσμὸς τῆς Εὐρώπης κατὰ ἐθνικότητα.

Ἐν Εὐρώπῃ ὡς ἀλλαχοῦ εἶδομεν κατοικοῦσι 295,800,000 ἀνθρώπων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀνηκόντων εἰς τὰ τρία μεγάλα φύλα, ἤτοι τὸ Γερμανικόν, τὸ Ῥωμανικόν καὶ τὸ Σλαυικόν, καὶ δὴ κατὰ τὴν ἐξῆς ἀναλογίαν.

Γερμαν. φύλα· Ῥωμαν. φύλα. Σλαυικὰ φύλα
86,930,000. 89,110,000. 78,710,000.

Τὸ ὑπόλοιπον 41,050,000 περιλαμβάνει τοὺς Κελτοὺς, Ἑλληνας, Ἀλβανούς, Λεττοὺς, Λιθουανίους, Ἰουδαίους, Ἀθιγγάνους, Βάσκους, Μαγυάρους, Φιννοὺς, Λάππας, Τούρκους καὶ Μογγόλους.

Κατὰ δὲ τὰ θρησκευόμενα κατοικοῦσιν ἐν Εὐρώπῃ Χριστιανοὶ Ἀνατολικοὶ, 68,000,000. Χριστιανοὶ Καθολικοὶ, 146,000,000. Χριστιανοὶ Διαμαρτυρούμενοι, 70,000,000. Ἰουδαῖοι, 4,500,000. Μωαμεθανοὶ, 6,644,000.

Ἐν συνόλῳ 295, 144,000. τὸ δὲ ὑπόλοιπον ἐκ χιλιάδων 656 περιλαμβάνει τὰς λοιπὰς χριστιανικὰς καὶ ἄλλας αἱρέσεις.

Πληθυσμὸς τῶν κυριωτέρων μεγαλοπόλεων.

Λονδίνον 3,214, 707. Παρίσιον 1,889,462. Κ]πολις 1,075,000. Νέα Ὦρκη 1,003,250. Βιέννη 825,465. Βερολίνον 805,406. Πετροῦπολις 667,026. Μόσχα 368,103. Μαδρίτη 347,217. Νεάπολις 418,968. Ῥώμη 220,532.

* * Κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους 1870 ὑπῆρχον ἐν τοῖς βιβλίαις τῶν λιμένων τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου 23,189 ἰστιφόρα πλοῖα, τόνων 4,577, 855 καὶ 3,178 ἀτμοκίνητα, τόνων 1,112,934 ἐν ὅλῳ ἐπομένως 26,367 πλοῖα, τόνων 5,

690,789. Παρβαλλόμενος ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς πρὸς τὸν ἐκ τῆς ἀπαριθμήσεως τοῦ προηγουμένου ἔτους, δείκνυσι διὰ μὲν τὰ ἀτμοκίνητα πλοῖα αὐξήσιν τόνων 164,567, διὰ δὲ τὰ ἱστιοφόρα ἐλάττωσιν τόνων 107,449. Εἰς τὰ βιβλία τῶν λιμένων τῶν Βρεττανικῶν ἀποικιῶν τὰ ἱστιοφόρα πλοῖα ἦσαν 40,608, τόνων 4,376,771 κατὰ τὸ τέλος τοῦ 1870, τὰ δὲ ἀτμοκίνητα 618, τόνων 89,281, ἤτοι ἐν ὅλῳ 41,226 πλοῖα, τόνων 4,460,052· τ' ἀτμοκίνητα δεικνύουσι αὐξήσιν 6,306 τόνων. Ἄπασα ἡ νηολογημένη δύναμις τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου καὶ τῶν κτήσεις αὐτοῦ κατὰ τὸ τέλος τοῦ 1870 ἦν 33,797 ἱστιοφόρα πλοῖα, τόνων 5,948,626, καὶ 3,796 ἀτμοκίνητα, 4,202 215 τόνων, ἀποτελοῦντα ὅμοῦ ὄλον 37,593 πλοίων, τόνων 7,150,841, δεικνύοντα ἐλάττωσιν 202,670 τόνων ἱστιοφόρων πλοίων καὶ αὐξήσιν 170,873 τόνων ἀτμοκινήτων πλοίων καὶ ὑπολείποντα καθαρὰν ἐλάττωσιν 32,817 τόνων.

ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ.

Εἰς τὸν Δῆμον τῆς Ἰωάννης ἀνεκαλύφθη λόφος

ὀλόκληρος, ἤτοι γῆ σαπυνοῦχος* τεμάχιον ἐκ τῆς γῆς ταύτης πλύνει καὶ καθαρίζει λαμπρότατα τὰ ἐνδύματα· οἱ χωρικοὶ ἰδόντες τὴν ἐνέργειαν ταύτην τοῦ χώματος τούτου, ἀθροοὶ κόπτουσι καὶ ἀποταμειύουσιν ἐξ αὐτοῦ· ὁ Νομάρχης λαβὼν γινῶσιν τοῦ πράγματος ἔλαβε τὰ κατάλληλα μέτρα πρὸς διατήρησιν αὐτοῦ μέχρις οὗ λάβῃ τὰς δεούσας διαταγὰς παρὰ τῆς Κυβερνήσεως.

* * Κατὰ τῆς τόσον δυσαρέστου καὶ πολλάκις ἐπικινδύνου ἀποκατασταθείσης ναυτιάσεως τῆς θαλάσσης ἐσοστήθησαν διάφορα βυθηθητικά μέσα. Μεταξὺ τούτων ἀνηγγελη τελευταῖον τὸ ἀκόλουθον ὡς ἀξιοθαύμαστον. Σύμμικτον 6 μέρη τινὸς ἀρωματικοπικρᾶς τιντούρας, Tintura aromatico-amara, μεθ' ἑνὸς μέρους γλωροφορμίου, καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ μίγματος λάμβανε 2—3 φορὰς τῆ ἡμέρα ἐν κοχλιάριον τοῦ γλυκοῦ μεθ' ὕδατος ἢ κάλλιον μετὰ καλοῦ ἐρυθροῦ οἴνου. Ταῦτα πρὸς ὄφελος τῶν θαλασσοπορούντων καὶ τῶν ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἐνοχλουμένων.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ ΙΣΤ'. φυλλαδίου αἰνίγματος.

Φυλακὴ—ὕλακῆ.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Συλλαβαὶ με κάμνον δύο· με ἐτίμων οἱ ἀρχαῖοι,
Κί' ὅτι πλέον δὲν ὑπάρχω λέγουσι τώρα οἱ σπουδαῖοι.
Ἄν τὸ πρῶτόν μου στοιχεῖον μεταθέσῃς τελευταῖον,
Θ' ἀποκτήσῃς, ἀναγνώστα, εὐδῖον καιρὸν ὠραῖον.